

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்றும் மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை

“எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க வனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்”—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-சுஎ.] கர-வரு சித்திரை-வைகாசி மீ [பகுதி சு-எ.
Vol. 47. April-June 1951 No. 6-7.

உள்ளுறை.

திருவள்ளுவர்கூறும் } திரு. T. C. ஸ்ரீநிவாசையங்கார்
அரசியல்:— } B A, B.L, ஆசிரியர்கள். அக-கூஉ.

களவழியாய்ச்சி:— } திரு. ராமசுப்பிரமணியசுவல
ரவர்கள். கூஉ-க0சு.

திருப்புல்லாணிநொண்டிநாடகம்:—பத்திராசிரியர். 1-24

பத்திராசிரியர்—திரு. கி. இராமநாயகையங்கார்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு தூ 4.] [சனிப்பிரதி அரை-8.

வெளிநாடுகளுக்கு தூ 4-8-0.

1952

ஒரு வேண்டுகோள்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதமொருமுறை வெளிவரும் இச்செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் வெளியீடுமாறு பொருளுகைகளும் மதிப்புரைவேண்டிப் புத்தகம் முதலியனவும் அனுப்புவோர் அவற்றைப் பத்திராசிரியர், செந்தமிழ், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை என்று விலாசமிட்டும்,

செந்தமிழில் வெளியீடுமாறு அனுப்பும் விளம்பரங்களையும், பாண்டியன்புத்தகசாலைக்கு நன்கொடையாக அனுப்பும் புத்தகம் முதலியவைகளையும், செந்தமிழ் செந்தமிழ்ப்பிரசுரங்கள் தமிழ்ச்சங்கப் பிரசுரங்கள் சங்கக்கலாசாலை சங்கப்பரிசேஷிகள் முதலியவை சம்பந்தமாக அனுப்பும் கடிதங்கள் மணியார்டர்கள் முதலியவற்றையும், இன்னும் இச்சங்கசம்பந்தமாயறிவளிரும்பியெழுதும் பிறவற்றையும் மாணேஜர், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை என்று விலாசமிட்டும் அனுப்புமாறு இதன்மூலம் கேட்டுக்கொள்ளலாயிற்று.

S. சிவஸ்வாமி,

மாணேஜர்.

உடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தோகுதி-சுஎ.] கர-ஶு சித்திரை—வைகாசி மீ [பகுதி சு-எ.
Vol. 47. April—June 1951 No. 6-7.

திருவள்ளுவர் கூறும் அரசியல்.

[திருவாளர். T. C. ஸ்ரீவாஸையங்காரவர்கள் B.A, B.L, வழக்கறிஞர்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் துணைத்தலைவர், மதுரை.]

தமிழ்மக்களுள் திருவள்ளுவரை யாவரும் அறிவர். அவர் பெருமை பலராலும் பாக்கப் பேசப்பட்டுளது. அவர் இயற்றிய திருக்குறளின் பெருமையோ யார்யார் எத்தனையெத்தனைமுகமாக விரித்துப்பேசினும் அடங்காததாகும். அதனுள், பொருட்பாலில் வரும் அரசியல் அங்கவியல் ஒழிபியல்களிற் கூறப்படும்செய்திகளை இங்கே சிறிது விசாரிப்போம்.

திருவள்ளுவர்கூறும் அரசு எத்தகைத்து? அங்கங்களின் சீர்மை என்னை? மக்கள்நிலை யாது? என்பனவே இங்கு ஆராயத் தரும்.

திருவள்ளுவர் தனியே அரசியற்செய்தி கூறினரல்லர். எல்லார்க்கும் பொதுவாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களைக் கூறத் தொடங்கியவர் அவற்றை நுவலும்முறையில் அறமும் இன்பமும் நல்கும் சிறப்புடைய பொருள், அரசநீதியால் நிலைபெறவேண்டுதலின், அரசியற்செய்திகளை இடையே இயைபுபற்றி வேண்டுமளவு விரிக்கிறார்.

நவீனத்தில் உயர்ந்ததாகப் பாராட்டப்படும் குடியரசு (ஜனநாயகம்) இவர்கூறும் காணப்படாவிடினும், அரசின்மாட்சிகூறு

மிடத்து இவர், அமைச்சு நாடு அரண் படை பொருள் நட்பு என்னும் ஆறங்கங்களும், அஞ்சாமை ஈகை அறிவு ஊக்கம் தூங்காமை கல்வி துணிவு ஆதியனவும் உடையனாய்த் தனக்கு ஓதிய அறத்தின் வழுவாதொழுகி, அறனல்லவை தன் நாட்டகத்து நிகழாவகை விலக்கி, வீரத்தின் வழுவாதகைமையுடையனாய்ப் பொருள்கள் வரும் வழிகளை மேன்மேலும் உளவாக்கலும் அவ்வாற்றான் வந்த பொருள்களைத் தொகுத்தலும் தொகுத்தவற்றைக் காத்தலும் காத்தவற்றை அறப்பொருட்டும் பொருட்பொருட்டும் இன்பப் பொருட்டும் வழங்கலும் வல்லனாய்க் காண்டற்கு எளியனாய்க் கடுஞ்சொல்வழங்காதவனாய், உறுதிச்சுற்றம் இடித்துரைக்கும் கடுஞ்சொற்களையும் பொறுக்கும் ஆற்றலுடையனாய்க் கொடை அளிசென்கோல் குடியோம்பல் என்று இவற்றான் மேம்பட்டவனாய் நின்று முறைசெய்து உலகுபுரக்கும் அரசன் தெய்வத்தோடொக்க மதிக்கத்தக்கவன்: என்று கூறுவதை நோக்குங்கால், குடியரசின் உரிமைகளே தனியரசின் கடமைகளாக விரித்துரைக்கப்பட்டன என்பது அறியத்தகும்.

இறைமாட்சியென்னும் முதலதிகாரத்து அரசற்கு வேண்டிய நற்குண நறசெய்கைகளையெல்லாம் தொகுத்துரைத்த வள்ளுவர், பின் அவற்றைத் தனித்தனி விரித்துப்பேசுகிறார்.

அம்முறையில் அரசனும் அவனாட்சிக்குட்பட்ட நாடும், அந்நாட்டுமக்களும் உயர்வதற்கு முக்கியகாரணமாயுள்ளது கல்வியாதலின், அதனை உடம்பாடும் எதிர்மறையுமான இரண்டதிகாரத்தால் வற்புறுத்துகிறார். இதனால் ஒருநாட்டையாளும் அரசற்கேயன்றி அந்நாட்டுமக்கள் யாவர்க்கும் கல்வி அவசியமென்பது புலனாம். இதுபற்றியே கல்வியிற்பெரிய கம்பநாடரும், கோசலநாட்டுச் சிறப்புக்கூறுமிடத்து,

‘கல்லாது நிற்பார் பிறரின்மையிற் கல்விமுற்ற
வல்லாரு மில்லை பதுவல்லால் லாருமில்லை’—

என்று கூறுவாராயினர். இங்கே கல்வியென்றது கேவலம் எழுத்தறிவையன்று. உறுதிபயக்கும் நூலறிவினையே கல்வி என்கிறார்.

அக்கல்வி சில ஆண்டுகளிற் கற்று முடிக்கப்படுவதன்று; வாழ்நாள் முழுதும் கற்கத்தக்கது; பலபிறப்புக்களிலும் தொடர்ந்து நன்மைபூட்டுவது: என்பது வள்ளுவர்கொள்கை.

இத்தகைய கல்வியேயன்றிக் கேள்வியும் அரசற்கும் மக்கட்கும் இன்றியமையாச்சிறப்பிற்று. இது கற்றவற்றை மறவாது பேணிப் பயனூறவும் கல்லாதவற்றை எளிதின் அடையவும் உதவுவது; ஆதலாற் கல்வியினும் சிறந்தது.

கல்வியும் கேள்வியும் ஆகிய இவற்றோடு இயற்கையறியும் வேண்டும். அஃகில்லாவிடத்தே கல்விகேள்விகள் சிறத்தல் இல்லை.

இவ்வாறு கல்விகேள்விகளோடு இயற்கையறியும் வாய்ந்த அரசன் ஒழுகலாறாக இவர்கூறுவன வருமாறு:—

அரசன் அளவிறந்தகாமம் வெகுளி கடும்பற்றுள்ளம் மாணம் உவகை மறம்: என்ற ஆறுகுற்றமும் தன்கண் நிகழாமற் குறிக்கொண்டு காத்தொழுகவேண்டும். இக்குற்றங்கடிதற்கு அரசன் தான் கல்வி கேள்வி அறிவு ஒழுக்கங்களுடையனாதலோடு அவையுடைய அமைச்சர் புரோகிதர் முதலிய பெரியோரையும் தேர்ந்து துணைக்கொள்ளவேண்டும்.

தனக்கு உறுதிச்சுற்றமான அமைச்சர்முதலியோரை அரசன் தேரும்முறை பொதுமக்கள் வாக்கினாலன்று; அறவுபடை பொருபடை இன்பவுபடை அச்சவுபடை என்னும் நான்குபாயத்தாலும் தக்காரைக்கொண்டு தேர்ந்துகோடல்வேண்டும்.

பொருள் படை அரசன் என்பவற்றாலாம் வலிமையினும், அறத்துறை மறத்துறைகளில் தேர்ச்சியும் கல்வி கேள்வி அறிவுடைமைகளோடு ஒழுக்கமேம்பாடும் உடைய அமைச்சர் முதலிய துணைவலியே அரசற்குச் சிறந்தது.

நீதி நூல்களையும் அமைச்சர் புரோகிதர் ஒற்றர் முதலியோரையும், அரசன் தனக்குத் தக்கநெறிகாட்டுதலிற் கண்போற் கொண்டுடொழுகவேண்டும். தக்கார் துணையுடைய அரசற்குப் பகைவர் செய்யக்கிடந்தொன்றும் இன்று. தக்கார் துணைபெறாத அரசன் கெடுக்கும் பகைவரின்றியும் கெடுவான்.

அரசன் தான் எல்லா மாண்புகளும் உடையனாயினும் அமைச்சர் முதலியோரோடு சூழ்ந்தே வினைமேற்கொள்ளவேண்டும். பகை வெல்லக்கருதும் அரசன் தன்வலிமையும் பகைவன்வலிமையும் தான் வினைசெய்தற்கேற்ற காலமும் இடமும் பகைவர் வினைசெய்தற்கேற்ற காலமும் இடமும் ஆய்ந்து அவையெல்லாம் தனக்கு அனுசூலமாயிருப்பின் வினைதொடங்கலாம். இவற்றை ஆராயாது தொடங்கும்வினை பழுதபடும்.

அரசன் அன்புடைமையொன்றேகொண்டு ஒருவரையும் தன் வினைசெய்வாராக்கலாகாது; அறிவும் தேற்றமும் பற்றின்மையும் அன்பும் உடையாரையே தன்வினைசெய்வாராகக்கொள்ளவேண்டும்.

அரசன் தன் அமைச்சர் முதலியோரைமட்டுமன்றி ஏனைச் சுற்றத்தினரையும் தழுவிக்கொண்டொழுகவேண்டும். அது அரசற்கு நாளும்நாளும் கிளைத்து வளரும் செல்வங்கள் பலவற்றையும் கொடுக்கும்.

அரசற்குப் படைமுதலியவற்றினும், அவன் செங்கோலே வெற்றிதருவதாகும். அரசன் கொடுங்கோலனாயின் அவன் நாட்டின் மழைபொழியாதாகும். முறைவேண்டினூர்க்கும் குறைவேண்டினூர்க்கும் அரசன் எளிதில் காணத்தக்கவனாயிருத்தல்வேண்டும். குடிகள் அஞ்சத்தக்க கடுமொழியும் மிகுதண்டமும் அரசனால் ஓர்ந்து விலக்கற்குரியன. இவ்விரண்டும் அரசனுடைய செல்வத்தையும் வலிமையையும் தொலைக்கும் படைகளாம்.

ஒற்று அரசன்வெற்றியடைதற்குரிய சிறந்த சாதனங்களுள் ஒன்றாகும். இவ்வொற்றால் அரசன் தன் வினைசெய்வாரையும் சுற்றத்தாரையும் பகைவரையும் அவர் அறிபாதவாறு ஆராயவேண்டும்.

பார்ப்பாரும் வணிகரும் துறவிகளும் முதலியோர் வேடத்தோடு பிறர் தம்மை ஐயுறுதபடி புதுதற்கரிய இடங்களிலும் புக்கு நிகழ்வனவற்றை அறியவல்லராய்ப் பிறர் மறையச்செய்வனவற்றை அவர் தொடர்புடையரால் கேட்டறியத்தக்கவராய்த் தாம் அறிந்தவற்றில் ஐயப்பாடி இல்லாதவராய், ஒருகாற் பிறர் ஐயுற்றுப்

பிடித்துக் கடுந்தண்டஞ்செய்யினும் தம் உண்மைநிலையை வெளியிடாதவராயுள்ளாரையே அரசன் ஒற்றராகக்கொள்ளவேண்டும்.

அரசன் இவர் ஒற்றர் என்று பிறர் அறியுமாறு ஒற்றரை ஆளுதல் ஒண்ணுது; ஒற்றர்களைப் பகிரங்கமாகப்பாராட்டுதலும்கூடாது. ஓரொற்றன் அறிந்துவந்து சொல்லியசெய்திகளை அரசன் அவனறியாதவாறு மற்றும் ஓரொற்றனால் ஒற்றியறிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு ஒருவரை ஒருவர் அறியாதபடி தனித்தனியேவப்பட்டமூன்று ஒற்றர் ஒற்றியறிந்துவந்து சொல்லும் செய்தி ஒன்றுபட்டிருக்குமாயின் அதனை அரசன் உண்மையென்றுகொள்ளலாம்.

வினையின்கண் முயலும் அரசன், தனக்குப்பல்லாற்றாணும்வரும் இடுக்கண்களால் மனங்கலங்காதவனாவதல்வேண்டும்; இது, அவனை வருத்தவரும் தன்பத்துக்குத் துன்பம்விளைப்பதாவதுடன் இவன்பகைவரால் நன்குமதிக்கப்படுதற்கும் ஏதுவாகும் என்கிறார்.

இனி அரசுக்குரிய அங்கங்களின் அமைதிபற்றி இவர் கூறுவனவற்றையும் சிறிது விசாரிப்போம்.

அரசார்க்குரிய அங்கங்களுட்சிறந்த அமைச்சரை அரசரோடொக்க மதித்து, அவர் இயல்பைப் பத்து அதிகாரத்தால் விரிக்கிறார்.

சொல்வன்மையும் வினைத்திட்டமும் வினைத்தூய்மையும் வினைசெயல்வகையறிவும் நற்குடிப்பிறப்பும் காமம் முதலிய குற்றக்கடிதலும் பழியஞ்சுதலும் நாணும் உடையனாய், பொருளும் படையும் வினைக்குரியகாலமும் வினைசெய்யுமாறும் செய்யும்வினையும் வாய்ப்பு எண்ணவல்லவனாய், வினைசெய்தற்கண் அசைவின்மையும் குடிகளைக் காத்தலும் நீதிநூல்களைக்கற்றுச் செய்வன தவிரவன அறிதலும் முயற்சியும் திருந்த அமைந்தவனாய், வினைவந்துழிப் பகைவர்க்குத் துணையாயினரை அவரிடத்தூறின்று பிரிக்கவேண்டிற் பிரித்தலும் தம்மிடத்துள்ளாரைப் பகைவார்பிரியாமல் கொடையாலும் இன்சொல்லாலும் பேணிக்கொளலும் தம்மையும் தம்சுற்றத்தையும் விட்டுநீங்கினரைப் பொருத்திக்கொள்ளவேண்டிற்பொருத்திக்கொள்ளலும், ஒருவினை செய்தற்குரியநெறிகள் பலவாய்த்

தோன்றின் அவற்றுள் ஆவதொன்றை ஆராய்ந்தறிதலும் அவ்வினை நன்குமுற்றும்படி சூழ்ந்துசெய்தலும் சிலரைப் பிரித்தல் பொருத்தல் செய்யவேண்டுமிடத்து இவர்க்கு இதுவே செய்யத்தக்கதென்று துணிவுபிறக்கும்வகை சொல்லுதலும் பகைவர் சூழ்வனவற்றைத் தான் அறிந்து அழித்தலும் அப்பகைவர் அறியாதவாறு தான்கூழ்தலும் வல்லவனாய், உலகியலறிந்து நடப்பவனாய் உள்ளவனே அமைச்சனாக இருக்கத்தக்கவன் என்கிறார்.

மேலும், அமைச்சன் தான் நினைத்த காரியங்களைப் பிறர்க்கேற்பச் சொல்லவல்லவனாகவும் தானியற்றும் செயல்கள் பலவாயவழி அவற்றைச் சோர்வில்லாதவனாகவும் அவைக்கஞ்சாதவனாகவும் இருத்தல்வேண்டும்.

முறைதவறாது இனிதாகச்சொல்லும் அமைச்சர் ஏவியவற்றை உலகு விரைந்தியற்றும். வினைத்திட்டமுடைய அமைச்சன் தான் நினைத்தவற்றை நினைத்தவாறே எளிதில் செய்துமுடிக்கவல்லவனாவான்.

அமைச்சருள், பிரித்தலும் கூட்டலும் கருதி வேற்று வேந்தரிடைச்செல்வாரைத் தூதரென்று வழங்குவர். தூதரை வடநூலார் உத்தமர் மத்திமர் அதமர் என்று முக்திறத்தராக்குவர். [உத்தமர் தாமே சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லவல்லவர். மத்திமர் அரசன்கூறியது கூறவல்லார். அதமர் ஒலைகொண்டு செல்வார்.] இவர், தாமே வகுத்துக்கூறுவாரும் கூறியதுகூறுவாரும் என இருதிறத்தராக்குவர்.

ஆயற்கையறிவும் தோற்றப்பொலிவும் பலரோடும் பலகாலும் ஆராயப்பட்டகல்வியும் உடையராய், வேற்றரசர்க்குப் பலகாரியங்களைச்சொல்லுமிடத்து அவற்றின் செயற்கருமை தோன்றாதவாறு (எளிதாய்த் தோன்றமாறு) காரணவகையால் தொகுத்துக்கூறுதலும் இன்னாகவற்றை இனியசொற்களால் அவர் மனமகிழுமாறு கூறுதலும் வல்லராய், தாம் வேற்றுவேந்தரிடைச்சென்ற காரியம் முடிதற்கேற்ற உபாயமறிதற்கரிய நீதிநூற்கல்வியும், தாம் சென்ற கருமத்தைப் பகைவேந்தர்செவ்வியும் இடமும் அறிந்து உளங்கொளச் சொல்லும் ஆற்றலும் அவர் செயிர்த்துநோக்கின் அதற்கு

அஞ்சாமையும் உடையராய் உள்ளவர், காமே வகுத்துக்கூறும் தலையாய தூதராவர்.

பொருள் காமங்களால் தூய்மையும் தமக்கு வேற்றரசருடைய அமைச்சர் துணையாந்தன்மையும் துணியும் தமக்கு வேற்றரசன் செய்யும் ஏதத்துக்கு அஞ்சித் தம்வேந்தற்குத் தாழ்வுவரும் சொற்களை வாய்சொர்ந்தும் சொல்லாமையும் தாம் வேற்றரசரிடைச் சொல்லும் சொற்களால் தம்முயிர்க் கிறுதினேரினும் அதற்கு அஞ்சாமையும் உடையான் கூறியதுகூறந் தூதனாவன் என்கிறார்.

இவர் அமைச்சரும் தூதரும் ஆகியவரியல்பாக விரித்தவற்றைக் கம்பர் இராமாயணத்துத் தசரதனுடைய அமைச்சரையும் அனுமனையும் பற்றிக் கூறாமவற்றால் நன்கு தெளியலாம்.

இனி, அங்கங்களுள், அரசனாலும் அமைச்சனாலும் கொண்டிக்கப்படுவதாய் அரண் முதலிய அங்கங்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதான நாட்டிலக்கணமாக இவர் கூறாமவற்றையும் சிறிது நோக்குவோம்.

குன்றாத வினையுளைச்செய்வோரும் அறவோரும் கேடில்லாத செல்வரும் ஒருங்குவாழ்வதாய், அளவிறந்த பொருளுடைமையாற் பிறநாட்டாராலும் விரும்பத்தக்கதாய், கேடில்லாததாய், மிக விளைவதாய்ப் பிறநாடுகள்பொறுத்த பாரமெல்லாம் ஓரொருகால் தன்மேல்வரினும் அவற்றைத் தாங்கவல்லதாய், அதன்மேல் தன் அரசனுக்கு இறைப்பொருள்முழுதையும் உடம்பட்டுக்கொடுப்பதாய், மிக்கபசியும் நீங்காதனோயும் அழிவுசெய்யும்பகையும் இல்லாததாய், சாதிசமயவேறுபாட்டால் மாறுபட்டுக்கூடும் கூட்டங்களும் உடனிருந்தழிக்கும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும் குறும்பும் இல்லாததாய், பகைவரால் கேடறியாததாய், ஒருகாற்கேடுறினும் தன்வளங்குன்றாததாய் உள்ளதே சிறந்தநாடென்கிறார்.

இத்தகைய நாட்டுக்கு வான்வறந்தகாலத்தம் வளந்தரும் தூரவு கேணிகளும் ஏரிகளும் ஆறுகளும் ஆகிய நீர்வளமும், இடையிலன்றி ஒருபுடையே அரணாக அமைந்ததாய்த் தன்வளம் தருவதாய் மாரிக்கண்டண்டநீரைக் கோடைக்கண்டமிழ்வதாய் உள்ள

மலையும் வலிய அரண்களுமே உறுப்பாவன. பிணியின்மையும் செல்வமும் விளைவும் இன்பமும் காவலும் ஆகிய இவ்வைந்தமே நாட்டுக்கு அணியாவன.

ஒருநாடு மேற்கூறிய கலமெல்லாம் உடையதாயினும் அரசன் குடிகளிடம் அன்பில்லாதிருப்பினும் குடிகள் அரசனிடத்தன்பில்லாதிருப்பினும் அந்நாடு சிறவாது என்கிறார்.

இனி நாட்டுக்குரிய அரணமைதிகுறித்து இவர் கூறுமவற்றையும் சிறிது விசாரிப்போம்.

அரண் நாட்டுக்கு உறுப்பாதலின் நாட்டின்செய்திகூறிய அளவில் அடங்குமாயினும் பகைவரால் அழிவுவந்தவிடத்து நாட்டுக்கும் அரசற்கும் ஏமமாதற்கிறப்புப்பற்றி அரண் பிறிதோரங்கமாகத் தனியே ஓரதிகாரத்தாற் பேசப்படுகிறது.

படையெடுத்தவரும் பகையரசனைத் தடுத்து எதிருன்றி நிற்கும் அரசற்கு அரண் சிறந்த சாதனமாகுமென்பது சொல்லாமே அமையும்.

பகைமேற்செல்லுதற்கும் தம்நிலத்துரிமை பொருள் முதலிய வற்றைப் பிறர்கவராது காத்துக்கொள்ளற்கும் மேற்சென்றவிடத்து அழிவுதலைவரின் தாம் மீண்டு தம்மிடம்புக்குத் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கோடற்கும் அரண் சிறந்த சாதனமாகும்.

நீரும், நிழலுமில்லாததாய் இயங்குகற்கு அரியதாய் உள்ள மருநிலமும், செடியும் கொடியும் பின்னிப்படர்ந்து ஊடறுத்துச் சேற்கரிய காடும், மலையும் என்னும் இயற்கையும் செயற்கையுமாகிய இந்நான்கரணும் சூழ்ந்த மதிலே அரணெனப்படும்.

பகைவரால் ஏணிபற்றியேற்றகரிய உயரமும் புறத்தார்க்கு அகழலாகா அடியகலமும் உள்ளிடத்தார் நின்று விளைசெய்யலாம் தலைகலமும் கற்களும் சண்ணும்பும் செங்கல்களும் கொண்டும் செம்பு முதலிய உலோகங்களை உருக்கிவார்த்தும் செய்யப்படுதலாற் குத்தியழிக்கப்படாதகிண்மையும் தன்னிடத்து அமைந்து,

‘மிளையும் கிடங்கும் வளைவீற் பொறியும்

கருவிர லாகமும் கல்லுமிழ் கவணும்

பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியும்
 காய்பொன் னுலையும் கல்லிடு கூடையும்
 னுண்டிலும் துடக்கும் ஆண்டலை யடுப்பும்
 கவையும் கழுவும் புதையும் புழையும்
 ஐயலித் தலாமும் கைபெய ருசியும்
 சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
 எழுவும் சீப்பும் முழுவிநற் கணையமும்
 கோலங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்?

என்று இத்தொடக்கத்துப் பொறிகளின் அமைதியாற்பகைவரால் கிட்டுதற்கு அருமையும் உடையதாய், வாயிலும் வழியும் ஒழிந்த இடங்கள் மலை காடு நீர்நிலை யென்றிவற்றுள் ஏற்பனவுடைமையால் பகைபுகாமற் காக்கவேண்டும் இடம் சிறிதாய், அகத்தோர் பகைவரால் நலிவின்றியிருத்தற்குரிய பேரிடப்பரப்புடையதாய்த் தம் வலியைப் பெரிதாக மதித்து இதுபொழுதே அழித்தும் என்றெழுந்த பகைவர் வந்து கண்டால் அவருக்கத்தைக் கெடுப்பதாய், உணவுப்பொருள்களும் மற்றும் நுகர்த்தற்குரியன பலவும் நிரம்பவுடையதாய், அகத்தார்விடும் படைகள் புறத்தார்மேல் எளிதிற்சேர்தலாலும் புறத்தார்விடும்படைகள் அகத்தார்மேல் எளிதிற்சேர்தலாகாமையானும் அகத்தாரது போர்நிலைக்கு எளிதாய், இன்னும் அகத்தார்க்கு வேண்டும் எல்லாப்பொருளும் உள்ளே உடையதாய், புறத்தாரால் அழிவுவருங்கால் அஃதெய்தாவகை உதவிக்காக்கும் ஆற்றலும் அரசன்மாட்டு அன்பும் மாணமும் மறமும் சோர்வின்மையும் முதலிய நற்குணங்களான் மேம்பட்ட வீரரையுடையதாய், எல்லாப்பொருளும் உடைமையால் அகத்தார் புறத்தேசெல்லாத படி பகைவர் முற்றுக்கையிட்டும் பற்றற்கரியதாய், அகத்தார் காவல் சோர்ந்த இடங்கண்டு பகைவர் ஒருமுகமாகப் போர்புரிந்து அகத்துள்ளாரை அவர்க்குற்றாரால் பேதித்தும் கொள்ளற்கரியதாய், தம் தாணப்பெருமையால் மதில்கொள்ளுதல்குழந்தவந்த புறத்தாரையும் அகத்தார் தம் சிறுபடைகொண்டே இருந்த இடம்விட்டுப் பெயராதுகின்றலேயன்றி வெற்றிக்கொள்ளத்தக்கதாய், போர்தொடங்கிய அளவிலே புறத்தாரான பகைவர் கெடும்வண்ணம் அகத்தார்செய்யும் வினைவேறுபாடுகளால் வீறுபெற்றதாய் மற்றும் புறத்தார் அறியாதவாறு மதிலுட்புகுதல் போதல்செய்தற்குக் கண்டகருங்கைவழிமுதலியவற்றற்ற சிறந்ததாயுள்ளது மதிலான்.

மதிலரண் இவையெல்லாம் உடையதாயினும் அகத்தார் சதுரப்பாடு இலராயின் இவை மாட்சிப்படுதல் இல்லையாதலின் மதில், காக்கும் வீரரை யின்றியமையாதது என்கிறார்.

இனி நாட்டானும் அரணானும் பெரும்பாலும் ஆக்கவும் காக்கவும்படும் பொருளைச்செய்தலின் திறம்பற்றி இவர் கூறுவன வருமாறு.

ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதாரையும் மதிக்கப்படுவாராகச் செய்யவல்ல பொருளினும் ஒருவர்க்குச் சிறந்தது பிறிதில்லை. அது தன்னையுடையான் நினைத்ததேசத்துச் சென்று அவன் பகையினைக் கெடுக்கத்தக்கது. அறத்தையும் இன்பத்தையும் கொடுப்பது. அதனை அறத்தாறீட்டல்வேண்டும். அரசர் தாம் குடிகள்மாட்டுச் செய்யும் அருளொடும் குடிகள் தாம் அரசர்மாட்டுச்செய்யும் அன்பொடும் வாராத பொருளீட்டம், அதனையீட்டுவாரையும் கொண்டிறத்தலின் அரசன் அதனைப் பொருந்தாது கழியவிடல் வேண்டும்.

குடிகளிடமிருந்துபெறும் ஆறிலொரு கடமையும், உடையாரின்மையிற் றுணைவந்துற்றபொருளும், கலத்தினும்காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாகிய சங்கமும் பகைவர்மாட்டுத் திறையாகக் கொள்ளுவனவும் அரசற்குரிய பொருள்களாம். பொருள் அருளை வளர்க்கும் செவிலித்தாயாகும். அது தன்னையுடையான் மேற் கொண்டவினையை அச்சமும் வருத்தமும் இன்றி இனிது முடித்தற்கு உதவுவது. அன்றியும் அருவப்பொருளாகியபகைவர்செறுக்கறுக்கும் படைக்கலமும் அது; ஆதலின் அதனிற் சிறந்தது பிறிதில்லை என்கிறார்.

இனிப் படையும் நட்புமாகிய அங்கங்களுட் படையினைப்பற்றி இவர் கூறுவனவற்றையும் சிறிதுநோக்குவோம். இவர் படையினை அதன் மாண்பும் செருக்கும்பற்றி இரண்டதிகாரத்தால் விரிக்கிறார்.

இவர்கூறும் படை போரின்கண் ஊறுபடுதற்கஞ்சாது பகை வெல்லும் ரத கஜ தூரக பதாரதிகளின் நெருகுதியாம். இது, அரசற்கும் ஒழிந்த அங்கங்கட்கும் காவலாகலின் ஏனைபங்கங்களுள்ளும் அரசற்குரிய செல்வங்களெல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்தது.

இது, மூலப்படை கூலிப்படை நாட்டுப்படை காட்டுப்படை துணைப்படை பகைப்படையென அறுவகைப்படும். அவற்றுள்

மூலப்படை சிறந்தது. மூலப்படையாவது அரசன் முன்னோர் தொடங்கிவருவது. அது தான்சிறிதாயவழியும் அரசற்குப் போரின் கண் உலைவுவந்தால் தன்மேலுறுவதற்கு அஞ்சாது நின்று தாங்க வல்லது. அம்மூலப்படையுள்ளும் வீரன் சிறந்தவனாவன். போரின் கட்டுகொடாததாய், பகைவரால் பேதஞ்செய்யப்படாததாய்,

‘கன்னினரன் எந்தை கணவன் களப்பட்டான்
முன்னின்று மொய்யலிந்தார் என்னையர்—பின்னின்று
கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் மேலோடி
எய்போற் கிடந்தான் என்னேறு.’

என்றற்குத் தொன்றுதொட்டுவந்த வீரப்பாடுடையதாய், தடையின்றி உயிர்களைமெல்லாம்வாரி வாய்க்கொள்ளும் காலனே சினந்து எதிரினும் நெஞ்சொத்து எதிரின்றுதாங்கும் மனவலியுடையதாய், பகைவரைக் கடிதிற்கொல்லத்தக்க வீரமும் அரசற்குத் தாழ்வு வராமற் காக்கும் பெருமையும் அழியுநர்புறக்கொடை அயில்வாளோச்சாது முன் வீரராயினார்சென்ற நன்னெறிக்கட் சேறலும் பகைவரால் பேதிக்கப்படாமையால் அரசனால் தெளியப்படுதலும் ஆகியநான்கினையும் அரசனாகக்கொண்டதாய்ப் பகைவரால்வகுக்கப்பட்டுத் தன்மேல்வந்த படையின் போரை விலக்கும்வகுப்பறிந்து வகுத்துக்கொண்டு, பகைவர் தூசிப்படையைத் தன்மேல்வராமல் தடுத்ததாய்தான் அதன்மேற் செல்லவல்லதாய்க் கண்டஅளவிலே பகைவர் அஞ்சும் தோற்றப்பொலிவினையுடையதாய் இருப்பது படையென்கிறார். இதனை அரசன் வேண்டும்பொருள்கொடுத்தும் நன்குமதித்தும் நடத்தல்வேண்டும். படை சிறந்தவீரர் நிறைந்த தெனினும் நிலையுடைய தலைவர் இல்லாவிடத்து நிலைத்துநிலலாது என்கிறார்.

இனிப் படையின் மறமிகுதியை நெடுமொழிவஞ்சி, தழிஞ்சி, னாழிலாட்டு முதலிய துறைகொண்டு வீரர்கூற்றுகவும் பிறவாறாகவும் இவர் கூறிச்செல்லுந்திறம் தமிழர்வீரச்சிறப்பை நன்கு புலப்படுத்தும்.

மேலும் பகைவற்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்தை னாலோர் மிக்க ஆண்டன்மைபென்று சொல்லுவர்; பகைவர்க்கு ஒருதாழ்வுவந்ததாயின் அதுபற்றி உடனே அவரைநலிந்து வெற்றி கொள்ளக்கருதாது, பகைவர் தம் தாழ்வுதீர்த்துக்கோடற்பொருட்டு

இராமன் இராவணனை இன்றுபோய் நானைவாவென மீளவிட்டார் போல உபகாரஞ்செய்தலை அவ்வாண்மைக்குக் கூர்மையென நூலோர்கூறுவர் என இவர் கூறுவதுகொண்டு தமிழர் போர்த்துறையில் பகைவரிடத்துக்கொண்டொழுகும் பெருந்தன்மையினை நன்கறியலாம்.

‘வீழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழக்கினுள் வைக்கும்தன் நானை யெடுத்த’—

என்பதனால் தமிழவீரருடைய ஊறஞ்சாதசிலையை இவர் உரைத்துச்செல்லும் அழகு நன்கு சிந்திக்கத்தகும்.

இனி இப்படைபோல அரசற்கு வினையிடத்ததவும் நட்பினைப் பற்றி இவர்கூறுவதையும் சிறிது ஆராய்வோம்.

நட்பினை ஐந்து அதிகாரத்தால் விதிக்கிறார். அதன் மறுதலையாகிய பகையினை அதன் மூலகாரணங்களான பேதைமை புல்லறிவாண்மைகளுடன் பன்னிரண்டதிகாரங்களால் விளக்குகிறார்.

இதனை நன்கு ஆராயுமிடத்து அரசர் தம்மினை நன்குமுடிதற்கு நட்பினரைத் தேடிக்கொள்ளல் அவசியம். அதனினும் முக்கியம் பகையில்லாதிருக்கமுயறல் என்பது இவர்கொள்கையென்பது புலனாகும்.

இனி அரசியல் அங்கவியல்களிற் சொல்லப்படாதனவும் நாடும் நாட்டுமக்களும் அரசனும் மேம்பாடு அடைதற்குவேண்டியனவுமான செய்திகள் ஒழிபியலிற் பேசப்படுகின்றன.

இதுகாறும் அரசினமைதிபற்றியும் அமைச்சு முதலிய அங்கங்களின் அமைதிபற்றியும் கூறியவையெல்லாம் அவ்வரசராலும் அமைச்சராலும் ஆளப்படும் மக்கட்கும் ஏற்றபெற்றிகொள்ளத்தகும். ஆதலால் மக்கள்கிலையும் ஒருவாறு கூறியதாகும்.

இக்காலத்தும் திருவள்ளுவர்கூறும் இலக்கணங்கள் பலவும் அமைந்த அரசும் அங்கங்களும் மக்களும் வாழும் இங்கிலாந்து முதலிய சில நாடுகள் பகைவரால் எளிதில் வென்றுகொள்ளற்கரியனவாகவும் பகைவரால் நலிவுவந்த இடத்திலும் தம்நலம் சிறிதும் குன்றாதனவாகவும் விளங்குதல் காணலாம்.

இதுவரை கூறியவற்றால் அரசியற்றுறையில் திருவள்ளுவர்க்குள்ள உயர்தனிச்சிறப்பு ஒருவாறு விளங்கும்.

களவழி நாற்பது—ஆராய்ச்சி

நீருவாளர் பண்டித, இராமசுப்பிரமணியநாவலரவர்கள்.

தோற்றுவாய்

பண்டைத் தண்டமிழ்நூல்கள் பல. அவையெல்லாஞ் சொன்னுணுக்கமும் பொருணுணுக்கமும் வாய்ந்துகிடப்பனவாகலான், தொடக்க மாணக்கர்க்கு எளிதின் அறிவரிய. சங்கநூற்றொகைகளைக் கற்கப்புகும் மாணக்கர் முதன்முதல் கீழ்க்கணக்குநூல்களைப் பயிறலே இப்போழ்தும் வழக்கின் உள்ளது. அகப்புறப் பொருட்களைச் சுருங்க உரைத்து மாணக்கருள்ளத்து எளிதல் நன்னெறினைப் புலப்படுப்பன அவையாகவின், அவற்றை முதற்கற்றலே அமைவுடைத்தமாம். எல்லாநூல்களையும் கற்றல் எல்லார்க்கும் அரிதாகவின், வேண்டுவனவற்றைச் சிறப்புநோக்கிக்கற்றல் இன்றியமையாதது. அங்கனம் கற்குமிடத்தும் முற்றதவின் நிப் பலவற்றைக்கற்றலினும் சிலவற்றை உள்ளுறுத்தி ஆராய்ச்சியொடுக்கற்றல் கழிபயன் தரும்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுஞ் நானாற்பது எனப்படும் இனிதுநாற்பது இன்னாநாற்பது கார்நாற்பது களவழிநாற்பது என்பவற்றை முன்னைய இரண்டும் நீதிகளைப்புலப்படுப்பன. கார்நாற்பது அகப்பொருள் நுவலும்; களவழி நாற்பது புறப்பொருளாகிய போர்க்களச்சிறப்பு நுவலும், இந்நான்கனுள்ளும் காரும் களவழியும் மாணக்கர்க்கு ஏனையபோல எளிதிற்புலப்படுவனவல்ல. களவழிநாற்பதின் சொற்செறிவும் பொருணுணுக்கமும் நடையருமையும் பலதரம் கற்றலன்றி உணரப்படா. எனவே அதனையாராய்ந்து அறிந்தன கிளப்பது மாணக்கர்க்கு நனிபயனுதவுமென்னும் நோக்கொடுசுண்டு ஆராய்ப்புக்கேம்.

தொன்னூல்களையாராய்வதும் ஆய்பொருளை உள்ளுறுத்திக்கற்றலும் நன்மாணக்கர்க்குச் சிறந்தபொழுதுபோக்கு எனவேபடும். பனுவல்களை யாராய்வதனால் முன்னையோர் தம் ஒழுக்கம், வழக்கு, தொழில், வாழ்வமைதி முதலியன தெள்ளென விளங்குதலால், நூலாராய்ச்சி மிகப் பயன் தருவதொன்றென்பது கூறாதே விளங்குமென்க.

நூலாசிரியர்.

களவழிநாற்பது என்னும் இந்நூல் செய்தார் போய்கையார் என்பார் இவர் கடைச்சங்கத்துப்புலவர் என்பார் சிலர்; அதனைமறுப்பர் சிலர்.

பண்டைப்புலவருடைய வரலாறுகள் இன்னணம் மயக்குறக்கிடப்பது தமிழர்க்கு வியப்பன்று என்பது ஞாலம் அறிந்ததொன்று. சங்கநூற்றொகையிற்பட்ட களவழிநாற்பது சங்கப்புலவர் ஒருவராலேயே பாடப்பட்டிருத்தல்வேண்டுமெனக்கூறும் கொள்கையும் ஆராயற்பாலது, இந்நூலின் நடை எவ்வாற்றாலும் பண்டைத் தண்டமிழ்நூல்கட்கு ஒல்குவதன்று. செறிந்த சொற்களும் நிறைந்தபொருளும் செய்யுடொதும் ஒழுகுதலின், இதனைச் சங்ககாலத்தனால் எனக்கொள்ளப் பலரும் பின்னிடையார் என்க. இந்நூலாசிரியரான பொய்கையார் என்பார் இயற்பா முதற்றிருவந்தாதி பாடிய பொய்கையார் ஆதல்வேண்டும் என்னும் கொள்கையினருஞ் சிலர் உளர். ஆயினும், களவழிநாற்பதின் நடைச்செறிவும் திருவந்தாதிபின் நடைச்செறிவும் பெரிதும் வேறுபட்டுக்கிடக்கின்றதாகலின், அதுபற்றி இன்னும் பல ஆராய்ச்சிகளை நிகழ்த்துவது சாலப்பயன்தருவதாகும்.

இந்நூலாசிரியராகிய பொய்கையார் செங்கணன் காலத்தவர் என்பது வெளிப்படை. செங்கணன்காலத்தை உறுதிப்படத் துணிந்துகூறினர் யாருமில்ர். கி. பி. இரண்டாநூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம்நூற்றாண்டிற்குமிடையே செங்கணனது அரசியல் நிகழ்த்ததாக ஒருவாறு வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறலின் புலவர்காலமும் அதுவெனக்கொள்ளப் படுமென்பது.

நூல்செய்தற்குக்காரணம்

சோழன் செங்கணன் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையொடுபொருது அவனைச் சிறைவைப்பச் சேரமானுக்கு அருநண்பரான பொய்கையார் என்னும் நல்விசைப்புலவர் அவனைச் சிறைவீடுசெய்யும்பொருட்டுச் செங்கணனது மறம் புலப்பட இதனைப் பாடினர் என்பது. இவ்வாறு களம்பாடிச்சிறைப்பட்டோரைச் சிறைவீடுசெய்வதுமுண்டென்பதற்கு இந்நூலே சான்றுபகரும். புலவர்சொல்லே அக்காலத்துப்புரவலரும் புறக்கணியாராகலின், புலவர்க்குத்தம் சொல்லே இணக்கிற்கும் பிணக்கிற்கும் கருவியாயிருந்தது எனலாம்.

புலவர் தம் நூலில் சோழனைக் காவிரிநாடன் புனனுடன் நீர்நாடன் செம்பியன் எனப் பலபெயராற் சிறப்பிப்பர். செங்கணன் கழமலம் என்னும் ஊரைக் கொண்டவரலாற்றைக் 'காவிரிநாடன் கழமலங்கொண்டநாள்' என ஆசிரியர் ௩௬-ம் பாட்டிற் சுட்டுகின்றனர். சோழன்பொருதது சேரவரசனோடென்பது ஆசிரியர் புனனுடன் வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து (௩௬) எனக் கூறலான் உணரப்படும். சேரனோடுசேர்ந்து பொருதபலநாட்டுவீரருள் கொங்கநாட்டினரும் ஒருசாரார் என்பது ஆசிரியர் 'புனனுடன் கொங்கரையட்டகளத்து' எனக்கூறலானறியப்படும்.

இக்களவழிகேட்டுச் சோழன் சேரனைச் சிறைவீடுசெய்தனன் என்பது. இச்சோழன் 'செங்கட்சோழன்' எனவும் கூறப்படுவான் என்பது, ஆசிரியர் பல் பாடலினும் 'செங்கட்சினமால்' என உரைத்தலானும் உணரப்படும். இவன் தாயின் கருப்பையில் குறித்தநேரத்திற்குமேலும் தங்கநேர்த்தமையின், அதனுட்கிடந்து வருந்திக் கண்ணேக்கப்பெற்றான் எனவும் இவனைப் பெற்றஅக்கணமே தாய் பிரிந்தனள் எனவும் கூறப்ப.

நூல்

எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு பதினெண்கீழ்க்கணக்கு எனச் சங்க நூற்றொகைகள் மூன்று. அவற்றுள், களவழிநாற்பது என்னும் இந்நூல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைச்சார்ந்தது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு இவை என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் உணர்த்தும்.

நாலடி நான்மணி நானாற்பு தைந்திணைமுப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி—மாமூல
மின்னிலைசொல் காஞ்சியுடனேலாதி யென்பவே
கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு

இவற்றுள் நானாற்புது ஆவன இனிதநாற்புது இன்னாநாற்புது கார்நாற்புது களவழிநாற்புது என்பன.

'களவழிநாற்புது' என்பது போர்க்களத்திடத்து நிகழ்ந்தசெய்தியைப் புலப்படுக்கும் நாற்பதுபாடல்களையுடையதொருநூல். களம் ஈண்டுப் போர்க்களம். வழி இடம் என்னும்பொருட்டு. ஈண்டு ஆகுபெயராய் அவ்வழிப் பிறந்த செய்தியை உணர்த்திற்று. 'நாற்புது' என்னுஞ்சொல்லும் ஆகுபெயராய்ப் பாடலை உணர்த்திற்று. இந்நூலில் நாற்பத்தொருசெய்யுட்கள் இருப்பவும் நாற்பது என்பது முற்று எண் நாற்பதாதலும் நாற்பதுபாடல்வேண்டுமென நூல் பாடத்தொடங்கினமையும் கருதியென்க. சதகங்கள் சிலவற்றில் ௧0௫, ௧0௬ வரை பாடப்பட்டும் அவை சதகம் எனவே பெயர்பெறுதலும் காண்க. ௧0, ௧00, ௧000 என்னுங் கணக்குக் கருதினார்க்கு அவற்றின் மிகுந்து தம் அடக்க எண்ணிற்படாது கிடப்பன நீக்கி உரைக்கப்படும். நூற்றொருவரை நூற்றுவர் எனலும் அறியத்தக்கது. சக பாடல் அமைந்த தொருநூலை ௫0 என்பதிலும் ௪0 எனலே அடக்க எண்ணிற்குப் பொருந்துமென்க. ௪0 வயதும் ஒருமாதமும்புக்க ஒருவனை ௪0 ஆட்டையன் என்ப, முழுவயது கருதி, அஃதேபோல ஈண்டு முழுமை என்பத்து எனக்கொள்ளுமிடத்து நாற்பத்தொன்றை நாற்பது எனல் இழுக்காகாது. இன்னாநாற்புதுவும் நாற்பத்தொருபாடல்கள் வந்துள்ளன.

போர்க்களத்துச் சிறப்பைப் புலவர் விதந்தபாடும் வழக்கு உண்டென்பதற்கு இந்நூல் சான்றாதல் அமையும். அவ்வாறுபாடுதலைக் களம்பாடல் என்ப. 'களவழி' எனவும் கூறுவதுண்டு. களவழியில் வென்ற வேந்தனது போராற்றலும் வெற்றிச்சிறப்புமே விதந்து கூறப்படும். பொய்கையாடது களவழியிற் காணப்படுந் தனிச்சிறப்பு உவமைகளேயாம். இத்துணைக்கு உவமநயம் வாய்ப்பவந்த களவழிச்செய்யுட்களை இந்நாளில் காண்டல் அரிது. புறநானூற்றில்வரும் ௩௬௮-ம் பாடல் களவழிச்சிறப்பை நயமுற கவில்கின்றது. அதனுள் உவமைகள் இத்துணைக்குக் குறிக்கொள்ளப்பட்டிலவேனும் தன்மையம் பல்கி மறம்புலப்படுத்துகின்றது ஒவ்வொருடியுமென்பது உணரப்படும். களவழிச்செய்யுளின் பெற்றிமையுணர்வான்வேண்டி அதனை ஈண்டுத் தருதும்.

'களிறு முகந்து பெயர்குவ மெனினே
 ஒளிறுமழை தவிர்க்குந் குன்றம்போலக்
 கைம்மா வெல்லாம் கணையிடத் தொலைந்தன
 கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் முகக்குவ மெனினே
 கடும்பரி நன்மான் வாங்குவயி னெல்கி
 நெடும்பீ டழிந்து நிலஞ்சேர்ந்தனவே
 கொய்சுவற் புரவீ முகக்குவ மெனினே
 மெய்நிறைந்த வடுவொடு பெரும்பிறி தாகி
 வளிவழக் கறுத்த வங்கம் போலக்
 குருதியம் பெரும்புனல் கூர்ந்தனவே! ஆங்க
 முகவை யின்மையி னுவகை யின்றி
 இரப்போ ரிரங்கு மின்னா வியன்களத்
 தாளழிப் படுத்த வாளே ருழவ!
 கடாஅ யானைக் கால்வழி யன்னவென்
 நெடாரித் தெண்கண் டெளிர்ப்ப வொற்றிப்
 பாடி வந்த தெல்லாங் கோடியர்
 முழவுமரு டிருமணி மிடைந்த நின்
 னரவுற ழார முகக்குவ மெனவே'

இதனுள், 'கைம்மாவெல்லாம் கணையிடத்தொலைந்தன' என்றற்போலக் களவழிநாற்பதிலும் 'வேனிறத் தியங்க போன்ற' என யானைவீதற்சிறப்புக்கூறப்பட்டது. பிறவிடத்தும் யானைகணைபட்டொழிதல் கூறப்படுகின்றது. 'கொடுஞ்சிநெடுந்தேர் ... நிலஞ்சேர்ந்தன' என்றற்போலக் களவழி ௩௦ல் 'உருவக்கடுந்தேர் முருக்கி' என

வருகின்றது. பொதுவில் நால்வகைப்படைகளின் அழிவையும் கூறாதலே களவழிச்செய்யுளின் நோக்கமாகக்கொள்ளப்படும். புறநானூற்றுப்பாடலிலும் 'கொய் கூர்ந்தன' எனக் குதிரையிழிவு கூறப்பட்டது காண்க. இம்மூன்றும் கூறப்படவே வீரப்பட்டமை கூறாமலே பெறப்படுமென்பது. களவழிநாற்பதில் யானையிழிவே பெரிதும் விதந்து கூறப்பட்டுள்ளது; படைக்குச்சிறப்பு யானையாதலின், அதன் அழிவு கூறப்படவே போர்க்களத்து மறம் நன்குபுலப்படுமென்பது.

இனி, இவ்வாறு களவழி பாடுதற்கு விதியுண்டோ எனில் உண்டு என்க. என்னை? தொல்காப்பியத்துப் புறத்திணையியலிற் கூறப்படுகின்ற வாகைத்திணைத் துறைச்செய்யுளின்கண்,

‘கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்
காதலி னென்றிக் கண்ணிய மரபினும்
ஏரோர் களவழி யன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்’—தொல்—புறத்—எசு

எனக் கூறப்பட்டமையின் என்பது. நச்சினூர்க்கினியர் இதன் உரையிடைக் 'களவழி ... வென்றியும், என்பதற்கு களவழிச்செய்கைகளை மாறாது தேரேறிவந்த புலவர்தோற்றுவித்தவென்றியும் எனக் கூறியது காண்க. வென்றியும் எனவே 'களவழித்துறை' வாகைத்திணையின்பாலது என்பதும் பெறப்படும். இது களத்துச்செய்தியைத் தாம் கண்டவாறு வீரம்புலப்படப் புலவர்பாடுவது என்பது பெற்றும். இதுவன்றி 'ஏரோர்களவழி' என்பதொன்றும் உண்டு அது அரசனை உழவனாகக்கொண்டு. உழவர் தம் நெற்போர்க்களத்துச்செய்யும் செய்கையனைத்தையும் வீரம் புலப்படப் போர்க்களத்து நிகழ்ந்தனவாக அவ்வரசன்கேற்றி நயம்படக்கூறவது. புறநானூற்றில் பரணர்பாடிய ந.எ.ஆ-ம் பாட்டு 'ஏரோர்களவழி'ப்பாற்படும். அதனை ஏர்க்களஉருவகம் எனவுங் கூறப்படும்.

தெய்வவணக்கம்

இந்நூலில் தெய்வவணக்கம் கூறப்படவில்லை. நூன்முகத்துத் தெய்வவணக்கம் கூறாதல் ஆன்றோராசாரமாயினும் அத்தெய்வவணக்கம் புலவன் உள்ளத்தே வணக்கமும் வணங்கியவாறு மாணக்கருணர்வான் நூன்முகத்து உரைத்தலுமென இருவகையாகக்கொள்ளப்படும். தருக்கசங்கீதஉரைக்கண் 'எடுத்துக்கொண்டதூல் இடையூறின்றி இனிதமுடிதற்பொருட்டுச் செயற்பாலதென ஆன்றோரொழுக்கத்தான் அனுமிக்கப்படுஞ்சுருதியின்

‘விதிச்சப்பட்ட வழிபடுகடவுள்வணக்கமர்கிய மங்கலம் மாணுக்கர்கீக்த அறிவுறுத்தற்பொருட்டு யாப்பினுல்யாத்து அதனன்முடிபெய்தும்பொருளுணர்த்து கின்றார்’ என்று கூறப்பட்டமையின் துன்முக்கத்துவணக்கங்கூறல் மாணுக்கர் பொருட்டு என்பது பெற்றும். ஈண்டும் வணக்கம் புலவராற்செய்து நூல் தெட்டக்கப்பெற்றது எனல் இழுக்காது. மாணுக்கருணரும்பொருட்டு வணக்கம் தனியே உரைக்கப்பட்டில தென்க. ஆயினும்தெய்வமாகிய ஞாயிற்றை முதற்கண் அடையொடுபடுத்துக் கூறியதும் ஒருசிறப்பு எனவேபடும்.

ஒழுக்கவழக்கங்கள்—தொழில்கள்.

இந்நூலிற் காணப்படும் மக்களொழுக்கவழக்கங்கள் சீழ்ப் பொறிக்கப் படுகின்றன. போர்முறைகள் தனியே காணப்படும்.

கடிகா அமைத்தல்:—

‘கடிகா—உக.

கண்ணாடித் தொழில் நிகழ்ந்தமை:—

‘கண்ணாடி காண்பாரிற் றேன்றம்’—உஅ.

கனிற்றுக்கி ஓடை (நுதற்பட்டம்) அணிதல்:—

‘கொல்களிற்றுக் கும்பத் தெழிலோடை’—உச.

‘ஒன்னூயாண ஓடைப்போன்கோண்டு’ (கஉக) எனப் புறத்தும் ‘வைந் நுத்பொருத வருவாழ்வரிநுதல் வாடாமாலை ஓடையொடுதுயல்வா’ எனத் திருமுருகாற்றுப்படையினும் உ—க, உ களிற்றுக்கு ஓடையணிதல் கூறப்பட்டது காண்க.

கார்த்திகைவிழா எடுத்தல்:—

கார்த்திகைவிழாவாவது கார்த்திகைத்திங்களிற் கார்த்திகைமீனில் தமிழகத்துச் சிறப்பாகக்கொண்டாடப்படுவதொரு விளக்கிவிழா. அவ்விழா வெடுத்தல் பண்டைக்காலந்தொட்டே ஈண்டுவழக்கிவிருந்துவந்தது என்பதற்கு முன்னே நூல்களே சான்றாக உள்ளன. இந்நூலில்,

‘கார்த்திகைச் சாற்றிற் கழிவிளக்கைப்போன்றனவே’ (கஎ) எனவருவது ஆயத்தக்கது. கார்நாற்பதினும் ‘நலமித கார்த்திகை நாட்டவரிட்ட-தலை நாள் விளக்கிற் றகையுடையவாகி’ எனக்கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் நூல்களால் சிறப்பிற்றுகக்கூறப்படுதலால், இவ்விழா முன்னர்த் தமிழ்நாட்டிற் பெருவழக்காக இருந்தது என்பது பெறப்படும். பௌராணிகரும் இது பற்றிக்கூறவர். இப்போதும் இவ்விழாவெடுப்பு உள்ளது.

தூதிரைக்குப் பருமம் அணிதல்:—

‘பரும இனமா’—கக

கோனாய்களைத் தொடர்ந் பிணித்தல்—

‘தொடரொடு கோனாய் புரையும்’ ௩௪ இதனால் பண்டைமக்கள் கோனாய்களையும் வீட்டில் வளர்ப்பர் என்பது உணரப்படும்.

தச்சுத்தொழில் நிகழ்ந்தமை—

‘தச்சன் விளைபடு பள்ளி’—௧௫.

தீயில் (தோணி) கடலிடை ஓட்டல்—

‘நளிந்த கடலுட் டிமில்சிரை போல்’—௧௮

‘பௌவம் புணரம்பி’—௩௭.

நாஞ்சில் அமைத்து உழல்—

‘வெள்ளி வெண்ணாஞ்சிலான் ஞால முழுவனபோல்’—௪௦.

போர்வைக்குச்சேநீறழட்டல்—

‘செய்யது போர்த்தாள்போற் செவ்வந்தான்’—௩௨

இதனால் முன்னரே நம் நாட்டில் ஆடைகட்கு நிறக்கட்டுந் தொழில் நிகழ்ந்துவந்தது என்பது பெறப்படும். திருமுருகாற்றுப்படையினும், கோபத்தன்ன தோயாப்பூந்துகில்’ (௧—௧௫) என வருகின்றது. ‘தோயா’ எனவே ஆடைக்கு நிறத்தோய்த்தலும் உண்டென்பது பெறுதும்.

குதிரையின் உளை கோய்தல்—

‘கொய்சுவன்மா’—௩௩.

பண்டையோர் குதிரைகளின் பிடரிமயிரைக் கொய்துவந்தனரென்பது இதனால் அறியப்படுகின்றது. குதிரைகளின் தொழிலெளிமைப்பொருட்டேனும் அழகின் பொருட்டேனும் அவற்றின் பிடரிமயிரைக் கத்தரிப்பர்ப்போலும். முற்காலத்து இது பெருவழக்கில் இருந்தது என்பது தொல்லைநூல்களிற்பரக்கக் கூறப்பட்டுளது. சுவல், உளை, தலையாட்டம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி உளை குதிரைகட்குச் சிறப்பிற்றென்பது ‘வாலுளைப்புரவி’ எனப் பலவிடத்தும் கூறப்படுதலால் உணரப்படும். இக்காலத்தும் இவ்வழக்கு நம்நாட்டில் உளது.

மீடாவில் மலர் இட்டுவைத்தல்:—

பண்டையோர் மணத்தின்பொருட்டு நீர் பேணப்படும் கலங்களில் மலரிட்டுவைத்தல் வழக்கு என்பது ‘பூரீர்வியன்றமிடாப்போன்ற’ (௨௭) என்பதனும் பெறப்படும்.

முழாப் பண்ணமைத்தல்:—

தண்ணுமைகளைப் பண்ணொடு இயைந்துசெல்விக்குமாறு தம்கையாற்
றட்டி நோக்கி அவற்றின் ஓசையைப் பாடப்படும் ஒலியளவைக்கேற்பச்
செய்வது இன்றும் பாடுநர்வழக்கு. அது 'பண்ணமைத்தல்' எனப்படும்.
இக்காலத்தார் 'சுதிசூட்டல்' என்பர். முன்னும், இது வழக்கில் உள்ளது
என்பது,

'இருசிறக ரீர்க்குப் பரப்பி பெருவை
குருதி பிணக்கவருந் தோற்றம்—திரவிலாச்
சீர்முழாப் பண்ணமைப் பான் போன்ற'—20

'இரண்டு சிறகுகளின் ஈர்க்குக்களையும் இருபுடையும் பரப்பி அடித்து
எருவைகள் குருதியையும் பிணத்தையும் கவர்ந்துண்ணுந்தோற்றம் வலிந்து
செவ்வனம் இறுக்கப்படாத தனைநெகிழ்ந்த தாளொற்றையுடைய முழாவினைப்
பண்ணமைப்பதுபோன்றது என்பது இதன் கருத்து. முழா - மத்தளம்.

யாணைத்தப்பருமம் அணிதல்—

'பருமப் பணையெருத்திற் பல்பாணை'—149.

வேலின் அடிக்கண் மணி அமைத்தல்—

'எல்கக்கான் முழுகி—கடைமணி காண்வரத்தோன்றி—ககூ.

மகளிர் போர்க்களத்துச்சேன்று அலறல்—

போரிற் கணவனை இழத்தார் போர்க்களத்துச்சேன்ற புலம்பலுமுண்
டென்பது, 'நாற்றிசையும், கேளிரிழந்தார் அலறபவே செங்கட்—சினமால்
பொருதகளத்து' (உக) என்பதனான் உணரப்படும். தொல்காப்பியர் இதுனை
'நாமே ஏங்கிய தாங்கரும் பையுள்' என்பர். (தொல்—புறம்) இது காஞ்சிப்
பாற்படும்.

முரசிந்துப்போர்வையிடல்—

முரசங்கள் கெடாதிருத்தற்பொருட்டுப் போர்வையிடுவது தொன்ற
தொட்டவழக்கமென்பது அறியப்படுகின்றது. 'போர்ப்பில் இடி முரசு'
(உ) என்பது காண்க. இக்காலத்தும் இவ் வழக்குள்ளது.
பை (முதலிய) செய்தல்—

'பவளஞ் சொரிதருபை' (ககூ)

நுட்பங்கள்.

பெரும்புலவர்கள் தம் நூல்களில், இடையிடையே, பொருள்களிற் காணப்படும் பலப்பல நுட்பங்களை இயைந்தவிடத்துச் செறித்தவைப்பர். இக்களவழியிலும் அத்தகையன பல காணப்படும். இந்நுட்பங்கள் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன. என்னையெனின், அவற்றைக்கூர்ந்துணரின், பொதுவாக மக்கள் தம்உள்ளத்து ஓராத பல உண்மைகள் செவ்வனம் வெளிப்படுமாதலின், இந்நுட்பங்களைக் கூர்ந்து தெளியாக்கால் புலவரது இல்பொருளுவமை கற்பனை முதலியனவும் சில உண்மை நுட்பங்கள் என்று மயக்க நேரும்! அவற்றை நீக்கி உண்மைமாத்திரை உணர்தல் ஆன்றோர் கடமையாகுமென்க.

இக்களவழி சு-ஆம் பாட்டில், “இடித்துறி, அங்கண் விசும்பினுருமெறிந் தேங்கும்-பெருமலைத்தூறெறிந் தற்றே” என்பதனால் உருமு வீழின் மலைகளும் ‘பிளந்து தெறிக்குமென்பதும், ‘கழமிய ஞாட்பினுள் மைந்திகந்தா ரிட்ட— ஒழிமுரசுமொண்துருதியாடி’ (கக) என்பதனால் போரில் வயவர் முரசங்களைத் தாம் நின்றவிடத்திலே இட்டு ஒழிதல் உண்டு என்பதும், “உருமெறிபாம்பிற் புரளும்” (க௩, ௩௮) என்பதனால், உருமு எறியின் பாம்புகள் (அவ்வொலிகேட்டு) எடுக்கிப் புரளு மென்பதும், ‘பரும இனமாக் கடவித் தெரிமறவர், ஊக்கி யெடுத்த வாவத்தி றுர்ப்பஞ்சாக்-துஞ்சாக் தும்பத்துப் பாய்வன துன்றி வரும்-வேங்கை இரும்புலி போன்ற’ (க௬) என்பதனால் குதிரைகள் புலி பாய்ந்தாற்போலப் போரிடை யானைகளின் மத்தகத்துப் பாயுமென்பதும் ‘இருசிறகி ஈர்க்கிற் பரப்பி யெருவை துருதி பிணங்கவரும் தோற்றம், தீர விலாசி-சீர்முழாப் பண்ணமைப்பான்போன்ற’ (20) என்பதனால் எருவைகள் குருதிபருகுஉன என்பதும் பருகுபோழ்து சிறகுளை விரித்து அடித்துக் கொண்டு பருகுமென்பதும் ‘...யாணை...நிலங்கால் கவருமலைபோன்ற’ (௨௧) என்பதனால் யானைகள் வேம்புண்பட்டவழித் தம் காலால் நிலங்களைக்குமென்பதும், செஞ்சேவிப் புன்சேவல்-ஐவாய் வயநாகங் கவ்வி விசும்பிவரும்-சேவ்வா யுவணத்திற் றேன்றும்’ (௨௬) என்பதனால் உவணம் ஐந்தலை நாகங்களைக் கவருமென்பதும், ‘மடங்க லெறிந்து மலையுருட்டு நீர்’ (௩0) என்பதனால் நீர்ப்பெருக்குச் சிறுமலைகளையும் உருட்டும் வலியுடைத்து என்பதும், ‘சேவ்வரைசி சென்னி யரிமாறே டவ்வரை-ஒல்கி யுருமிற் தடைந்நற்றல்’ (௩௩) என்பதனால் உருமு எறியின் மலைகளும் பிளந்து உருளும் என்பதும்,

‘கேடகத்தோடற்ற தடக்கைகள் கொண்டோடி-இகலன்வாய்த் துற்றிய தோற்றம்’ (உஅ) ‘குடர்கொண்டு வாங்குங் குறுநரி’ (உச) என்பனவற்றால் நரி புலாவண்ணுமென்பதும், ‘வேளிற்றத்தியங்க வயவரா லேறுண்டு-கானிலங் கொள்ளாக் கலங்கீச் செவீசாய்த்து-மாநிலங் கூறுமறைகேட்ப போன்ற’ (சக) என்பதனால் யானைகள் பட்டுவீழுங்கால் ஒருபுடைசரித்துகிடக்கு-மியல்பின என்பதும், ‘குருதிபடிநீதுண்டகாகம்’ (ரு) என்பதனால் காகம் குருதி உண்ணும் என்பதும் பெறப்பட்டன.

பண்டைமக்கள் வீரம்.

கால்அறுபட்டும் போர்நிகழ்த்துதலும் (க) போரில் வயவர் ஆர்ப்பரித்து எழுதலும் (கச, கஎ) பைந்தலை பாரிற் புரளப் போராற்றலும் (உச) பிறவும் பண்டைமக்கள் வீரம் இந்நூலிற் புலப்படும் இடங்களாகும். இதனுள், பகைவர் புறங்கொடார் என்பதுபட ‘ஓடாமறவர்’ (உஅ, உக) எனக் கூறப் படுவதும் அவர் வீரத்தைக் குறிப்பிக்கின்றது. போரில் பெரும்பாலோரும் பட்டு நிலமெல்லாம் குருதி அறப்படிந்து சேந்து கிடந்தது எனக் கேட்பின், வீரரது வீரம் புலப்படாதொழிதலுண்டோ? அப்பொருண்மையை ‘மைழின் மாமேனி நிலமென்னும் நல்லவள்-செய்யது போர்த்தாள் போற் செவ்வந் தாள்’ (உஉ) என ஆசிரியர் சுவைபட நன்கு உணர்த்துகின்றனர். ‘குருதி படிதலால் நிலமாகிய பெண் செவ்வாடையைப் போர்த்துக்கொண்டாற்போற் சேந்து காட்டினள்’ என்பது இதன் கருத்து.

போர்முறை.

பண்டைமக்கள் போரிடை மிக்க வன்மையும் முறைமையும் விளங்க ஒழுகினர் என்பதும் இக்காலத்திற்போல் வஞ்சப்போராற்றல் அக்காலத்தின்று என்பதும் தொல்லைநூல்களான் விளங்கும். முன்னோர் கையாண்ட படைகளும் வேறு; செய்கைகளும் பெரும்பாலும் வேறு. பண்டைப்போர் முறைகளை ஆயின், முன்னைய மறவர் திறலை எளிதில் உணரலாம். புறப் பொருள்பற்றிவரும் புறநானூறு, தொல்-புறத்திணையியல் முதலியவற்றினும் பண்டைப் போர்முறை பல உணரப்படும். இந்நூலில் வருவன காண்பாம்.

விடியற்காலைப் போர் தோடங்குவர்:— ‘நாண்ஞாயிறுற்ற செருவிற்கு வீழ்த்தவர்’—க.

குதிரை முதலிய விலங்குகளின் மேல் இருந்து பொருவாரைக் கீழ்நின்று பொரும் காலாட்கள் கால்களை வெட்டுவர்:— ‘மேலோரைக் கீழோர் குறுகிக் குறைத்திட்ட காலார்சோடற்ற கழற்கால்’—க.

யானைகளின் உடம்பிலும் நிரையாக் கணை தொடுப்பர்:— 'யானைமேல் யானை நெரிதர வானாது கண்ணேர் கடுங்கணை மெய்ம்மாய்ப்ப-எவ்வாயும் எண்ணருங் குன்றிற் றூர்இயினம்போன்றன'—அ.

யானைகளின் துதிக்கைகளை வீரர் நூறுவர்:— 'வயவர், வரைபுகை யானைக்கை நூற'—(க௩) 'யானையின்கை துணிக்கப்பட்டு'—(கசு) 'ஆடியல் யானைத் தடக்கை யொளிறுவாள்-ஒடாமறவர் துணிப்ப' (உஉ)

போரில் ஆளாளெதிர்த்துப் போருவர்:—'ஆர்ப்பெழுந்த ஞாட்பினு ளாளா ளெதிர்த்தோடி' (க௧)

போரில் தலைகளை வேட்டுவர்:—'திண்டோண் மறவர் எறியத் திரை தோறும் பைந்தலை பாரிற் புரள்பவை' (உச)

போரில் வீரர் ஆரவாரிப்பர்:—'தெரிமறவர், ஊக்கியெடுத்த அரவத்தி னார்ப்பு' (க௧) 'ஆர்ப்பெழுந்த ஞாட்பு' (க௧)

களிற்றின் கோட்டிடை வேல்விடுவர்:— களிற்றின் நுதலில் வேல் எறியப்படின, அதன்வலி உடனே குன்றுமென்ப. நுதலின் நடுவண் மர்மம் என்பர் மன்மதூலார். பாக்கையிற் புருவநடு மிகச்சிறந்ததொன்று. யோக நூல்களினும் நுதனடு மிக விதந்துகூறப்படுகின்றது. கைவிரலால் இவ் விடத்து நெடுநேரம் தூண்டிக்கொண்டிருப்பினும் மயக்கமுண்டாமென்பது மன்மதூலார் துணிபு. பிறஉறுப்புக்களைச் சிதைத்து எளிதில் வலியழிக்கப் படாத யானைகளை அவற்றின் நுதலிடை வேலேலிப் போர்வீரர் அழிப்பர் என்க, 'நுதல் பிளந்த.....கும்பத்து' என ஈச-ம் பாட்டில் வருவதுகாண்க.

'இடைமருப்பின் விட்டெறிந்த எஃகக்காள் முழிக்..... முக்கோட்ட போன்ற களிறெல்லாம்' என இந்நூலில் கக-ம் பாட்டிலும் கூறப்பட்டது. திருக்குறளிலும், 'வேலாண் முகத்த களிறு' என்று கூறப்பட்டது இதனை வலியுறுத்தும்.

போரில் வீரர் பிறவீரருடைய கைகளைத் துணிப்பர்:—'வயவர் துணித் திட்ட கை' (உ௧) 'கேடகத் தோடற்ற தடக்கைகள்' (உ௨)

உவமைகள்

களவழியில்ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் உவமைச்சிறப்பே பெரிதும் பேணப்படுவதாயுள்ளது. உவமைகள் அனைத்தும் துட்பமும் கவி னும் செறிந்து இயைபுடையவாய் நல்லோரை மகிழ்விக்கும் பான்மையன. பொருளைப்புலப்படுத்துக்காட்டுவதே உவமப்பயனாகவின, ஆசிரியர் போர் நிகழ்ச்சி நன்குபுலமொறு இதன்கண் உவமம் செய்துள்ளனர். பொதுவி னோக்க அனைத்துஞ் சிறந்தனவேனும் நயமிக்க சில உவமைகளை ஈண்டுக் காட்டுதும்.

தன்மைநயம் சிறப்ப உவமம் செய்வதே சாலச்சிறந்தது எனப்படும். என்னை? அதவே பொருளை நன்குபுலனுறுத்துமாகலினென்பது. புனைந்து உவமிப்பது கற்பனால்காரமாகட்டும் நிற்பதன்றிப் பொதுவாக எல்லார்க்கும் குறித்தபொருளைச் செவ்வனம் விளக்கும் ஆற்றல் உடையனவல்ல.

ஆசிரியர், போர்க்களத்துக் குருதிதோய்ந்துண்ட காகத்தைக்குறித்துக் கூறுவன போர்க்களச்சிறப்பை நன்கு தெரிக்கின்றன. கணைகளும் எஃகங்களும் திறந்தஉறுப்பினெல்லாம் குருதிபடிந்து உண்ட காகங்கள் தம்முடைய இயற்கைஉருவினைவிட்டு குக்கிலினைப்போன்ற சேந்த புறத்தையும் சிரலைப் போன்றசேந்த வாயினையுமுடையவாயின எனப் புலவர் கூறுவது காணின், போர்க்களத்திற் போந்த உதிரப்பெருக்கு நன்கு புலப்படாதிராதன்றோ?

‘தெரிகணை யெஃகந் திறந்த வாயெல்லாம்
குருதிபடிந்துண்ட காகம்—உருவிழந்து
குக்கிற் புறத்த சிரல்வாய’—ச.

‘அஞ்சனக்குன் றேய்க்கு மியானை யமருழக்கி
இங்குலிகக் குன்றேபோற்றொன்றும்’—எ.

என்பது ‘அஞ்சனக்குன்றன்ன யானைகளெல்லாம் போரிற்ற்புகுந்து களத்தை உழக்கி உதிரந்தோய்ந்து சாதிலிங்கக்குன்றங்களை ஒத்தன’ என்னும் பொருள்பயந்து போர்க்களச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. ‘அஞ்சனக்குன்றனைய யானை, இங்குலிகக்குன்றை ஒத்தன’ எனவே உவமைநயமும் பெற்றும்.

போர்க்களத்து யானைமேல் எங்கும் கணைஉறைத்துக் காணின், எத்தகைக் காட்சித்தாம் என்பதை யாரே ஆய்விரும்பார். அக்காட்சி நோக்கிய புலவர்க்குத்தோன்றிய உவமப்பொருள் சால வியக்கவும் நயக்கவும் தக்கது

‘யானைமேல் யானை நெரிதர ஆனது
கண்ணோர் கடுங்கணை மெய்ம்மாய்ப்ப—எவ்வாயும்
எண்ணருங் குன்றிற் குரீஇயினம் போன்றன’—(அ)

என்றனர் புலவர். யானைக்கு மலையும் அதன் உடம்பெங்கணும்புக்குத் தோன்றும் கணைகளுக்கு மலைமேல் பறந்திருக்கும் குருவிவினங்களும் மிகப் பொருந்தின உவமைகளாகும். இவ்வுவமை காணவே களம்பட்டதொரு யானையின் வடிவம் உள்ளத்துச் செறியநிற்குமன்றோ? இத்துணைப்புலப்படக் கூறும் உவமம்போல் உள்ளத்திற்கு இன்பம் அளிப்பது பிறிதுயாதா?

[தொடரும்.]

ஸ்ரீ:

வீரராகவையங்கார் இயற்றிய
திருப்புல்லாணி நொண்டி நாடகம்

காப்பு

அரசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

க பருதிமதி யெனத்தகைய திருவாழி சங்கணிந்த
பதுமக் கையர்

சுருதிவடி வினர்திருப் புல்லைத்தெய் வச்சிலையார்
துளவத் தாள்மேல்

விருதிலகு நொண்டிநா டகந்தன்னை யான்பாட
மேக வண்ணன்

சுருதியெதிர் வந்துதனைத் தொண்டுகொள்ளப் பெறுங்கவியன்
காப்புத் தானே.

தரு

- 1 மாமினாள்புவி மாதுகோகுல
மாதர்சேர்செக நாதர்மீதினில்
வாகுகொண்டியல் பாகுநொண்டியையே—கொண்டாடவே
நாமினாள் துதி யாதிநாதரை
நாடியேதொழு காரிமாறனென்
னானெமன்றனை யாளவந்தருளே—தந்தாள்வரே.

குறிப்புரை

க. பருதி-சூரியன். மதி - சந்திரன். திருவாழி - சக்கரம். பது
மக்கையர் - தாமரைமலர்போன்றகைகையுடையவர் = திருப்புல்லாணியிற்
கோயில்கொண்டுள்ள கோதண்டராமன். சுருதி - வேதம். திருப்புல்லை -
திருப்புல்லாணி. தெய்வச்சிலையார் - கோதண்டராமன். கவியன் - திரு
மக்கையாழ்வார்.

1. மாமினாள் - இலக்குமி. புவிமாத - பூமிதேவி. கோகுலமாத -
நீளாதேவி. வாகு-வெற்றி; தோளுமாம். நாமினாள் - கலைமகள். ஆதிநாதர் -
ஆழ்வார்திருநகரியிற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியுள்ள இறைவன் =
பொலிந்துநின்றபிரான். காரிமாறன் - காரியார்குமாரராகிய நம்மாழ்வார்.

- 2 கோவிலேதளி ராலிலேகடற்
பாலிலேபணி மேவிலேதாயில்
கோணையாதியு மானதேவனையே—கொண்டாடவே
தாலநாயகர் பாலிலேபிர
தானியாகிய சேணைகாவலர்
தாளென்னாவிலென் னாளுமேயினவே.
- 3 மையிற்றிகழ்தரு மெய்யச்சுதரினி
தய்யக்கருணைசெய் தைவர்க்குதவினர்
வையத்தவர் துதி தெய்வச்சிலைமுக்கிலையே—கொண்டாடவே
பையுற்றிடுபணி தொய்யத்தமர் துதி
செய்யச்சுராருல கெய்திச்சுதையது
பையக்கொடுவரு செல்வக்ககபதிதா—ளென்தியானமே.
- 4 மண்ணையோரடி யாலளந்தவர்
அன்னமாய்முது நூல்பயந்தவர்
வண்மைபேசுமு லாசநொண்டியையே—கொண்டாடவே
வண்ணமார்கதிர் கோடிகொண்டொளிர்
மின் னுமாமணி யாயிரம்பட
மன்னுசேடனை யானிறைஞ்சுவனே.

2. கோல் - கினை. ஆல் - ஆலிலை. கடற்பால்-பாற்கடல். பணி -
பாம்பு = ஆதிசேடன். தாலநாயகர் - பூமிக்குத்தலைவர் = திருமால்.

3. ஐவர் - பஞ்சபாண்டவர். பை-படம். தொய்ய - நெகிழ் = வலிகெட.
தமர் - சுற்றத்தார். சுரர் - தேவர். சதை - அமுது. பைய - மெல்ல.
கொடுவரு - கொண்டுவந்த. ககபதி - பக்திகளுக்கரசன் = கருடன்.

4. வண்ணம் ஆர் கதிர் கோடிகொண்டு ஒளிர் - நிறம்பொருந்திய
கோடிகுரியர்களின் ஒளியைக்கொண்டு விளங்குகின்ற. இறைஞ்சுவன் -
வணங்குவேன்.

5 ஆடகந்திகழ் மேடைமண்டப
 மோடைதண்டலை சூழுமெங்கள்புல்
 லாணியெம்பெரு மாணையன்புடனே—கொண்டாடவே
 நீடுசெந்திரு மாலெனும்படி
 நேர்மைகொண்டயர் போதியந்தரு
 நீழலுந்துணை யாகிவந்திடுமே.

அயசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உ பலங்கொண்ட தண்டலைகள் மருவுதிருப் புல்லாணிப்
 பதம நாபர்
 நிலங்கொண்ட பதகமலர் செகநாதர் சந்திகியை
 நேசங் கொண்டு
 வலங்கொண்டு நடங்கொண்டு தொழுதுகொண்டு திருமாலை
 வாழ்த்திக் கொண்டு
 துலங்குமரக் கால்கொண்டு நொண்டிநொண்டிக் கொண்டுநொண்டி
 தோன்றி னுனே.

6 மாமாது மலரடி போற்றிக்—கனி
 வாயனைத் தெய்வச்சிலை மாயனை வாழ்த்திக்
 காமாதி குணங்களை மாற்றி—நொண்டி
 கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.

7 தத்தரிசிடதக
 தகதன ததிகிட ததிங்கண தோமென்று
 கைத்தலத் தாளங்கள் கொண்டு—நொண்டி
 கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.

5. ஆடகம் - பொன். ஆடகம் திகழ் மேடை, ஆடகம் திகழ் மண்டப
 மென இயைக்க. ஓடை - ஒருவகை நீர்நிலை. தண்டலை - சோலை. போதி
 அம் தரு - அழகிய போதிவிருகடும் = திருவரசு; இது தலவிருகடும்.

உ. பலம் - பயன் = பழ முதலியவை.

6. மாமாது - இலக்குமி = பதுமாசனி.

7. ஏட்டிற் சிதைந்துள்ள பகுதி புள்விபிட்டுக் காட்டப்பட்டுளது.
 'தத்தரிசிட..... ததிங்கணதோமென்று' என்பது தாளஓலிபின் அறு
 காரம். கைத்தலத்தாளம் - கைத்தாளம்.

- 8 விரித்திடும் வல்லவட்டுப் பிலுக்கக்—காலில்
வீரவெண்டயங்கலிரென் ரெலிக்கக்
கருத்தினில் நினைத்தவரம் பலிக்க—நொண்டி
கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.
- 9 பல்லைக்கடித் திளைஞரை யுறுக்கி—மெய்யில்
பவிசுடன் பொற்சரிகைக் கவசமும் இறுக்கிக்
கல்லைக்கெம்பு மீசையை முறுக்கி—நொண்டி
கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.
- 10 வீசுமொரு கால்சற்றே பங்கம்—அன்றி
விக்கிரமந் தன்னில்நான் உக்ரநர சிங்கம்
காசறு சபைக்குக்கட்டித் தங்கம்—நொண்டி
கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.
- 11 தருவற்ற வருக்குப்போல் மெய்யன்—மண்ணில்
சொர்ணமெல்லாம் தெரிய அஞ் சனமிடுங் கையன்
கருமாய மிட்டடைத்த பையன்—நொண்டி
கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.
- 12 புறப்பட்டி டத்தில்வாயு வேகன்—கடும்
பொட்டலில் முக்குளிக்கும் துட்டரீர்க் காகம்
கறுப்பிட்ட கொடுங்காள மேகம்—நொண்டி
கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.
- 13 விலையிட்டுப் புலியைக்கண் படுப்பேன்—உடல்
வேறுவே ருகவொரு நூறுரு வெடுப்பேன்
கலைமதி யையும்பாம்பாய்த் தடுப்பேன்—நொண்டி
கால்தூக்கி யாடிக்கொள்ளக் கச்சைகட்டி னேனே.

8. வல்லவட்டு - தோளில் ஒருவகையாக அணியும் மேலாடை.
பிலுக்க-பெருமையை விளக்க. வீரவெண்டயம்-வீரர்கள் அணியும் காலணி.

9. உறுக்கி - அடட்டி. பவிசு - பெருமை. கெம்புதல் - அசைத்தல்.

10. பங்கம் - குறை. விக்கிரமம் - வீரம். காசு - குற்றம்.

11. சொர்ணம் - தங்கம். அஞ்சனம் - மை. கரு - கள்வர்களுக்குரிய
கருவிகளில் ஒன்று.

12. புறப்பட்ட இடத்தில்.

14 திகழுமெம் டெழுத்துருச் செபிப்பேன்—தெய்வச்
சிலையாரைத் துதியாரைச் சிலையாகச் சபிப்பேன்
செகநாதர் தாளில்மனங் கவிப்பேன்—மால்
தீருப்பதி தோறுஞ்சென்று விருப்பொடுச் சிவிப்பேன்.

15 செங்கண்மா லன்பரை ஸ்மரிப்பேன்—அணி
திருநாமம் வளையாழி தரியாரை யரிப்பேன்
அங்கம லையைநமஸ் கரிப்பேன்—மண்ணில்
அண்டலர் களைவென்று கொண்டசுஞ் சரிப்பேன்.

தத்தரிக்கிடதக செமதா

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ந மருக்குலா வியபொற் கஞ்ச மாமினாள்
புவிப்பெண் ணோடு
தருப்பையா தனத்தெந் நாளுந் தழைசெக
நாத மூர்த்தி
தீருப்பதாம் புயங்கள் தன்னைச் சிந்தித்தென்
வரலா நெல்லாம்
விருப்பமாய்ப் புகல்வேன் செய்த வினையைளிட்
டகலு வேனே.

காப்பு முற்றும்

14. எட்டெழுத்து - அஷ்டாக்ஷரம். தெய்வச்சிலையார்-தீருப்புல்லையிற் கோயில்கொண்ட திருமால். சிலை - கல். உச்சிவிப்பேன் - உச்சிவிப்பேன்=உய்வேன்.

15. செங்கண்மாலன்பர் - திருமாலடியார், ஸ்மரிப்பேன் - நினைவேன். திருநாமம் - திருமண். வளை-சங்கு. ஆழி - சக்கரம். வளையாழி தரியாரை - சங்கசக்கரமுத்திரை தரியாதாரை. அரிப்பேன் - கொல்வேன். அங்கமலையை - அழகிய தாமரைப்பூவில் வாசம்பண்ணுபவளாகிய திருமகளை. அண்டலர்கள்-பகைவர்கள்.

ந, மரு - பரிமளம், குலாவிய - விளங்கிய. பொற்கஞ்சமாயினாள் - பொற்றாமரைப்பூவில் வாசம்செய்பவளான திருமகள்.

நூல்

- 16 மணியாழி வண்ணன்வளர்—திரு
மாலிருஞ் சோலை மலைதனிலே
அணியான சாதிக்கள்ளர்—குடி
யாகிய பேர்க ளநேகருண்டு
- 17 அதில்நான் ஒருவன்கண்டீர்—அவர்
அத்தனை பேர்க்கும்நான் எத்தன்கண்டீர்!
துதிகொண்டு வாழ்ந்திருந்தேன்—சோர
சூரனென் நெனக்குப் பேருரைப்பார்
- 18 திருமங்கை யாழ்வாரைக்—குல
தெய்வ மென்றேவைத்துக் கைதொழுவேன்
தருமங்கள் தப்புகிலேன்—திருஷ்ண
சாமிக்கும் இல்லையென் சாமர்த்தியங்கள்
- 19 தினமொன்றுக் காயிரம்பொன்—சோரம்
செய்தாலல்லால் நிதரை செய்வதில்லை
அணியாய மென்களவு—பொன்
அளந்துமுற் றுமல் வளர்ந்த துகாண்!
- 20 நண்டு கொழுத்ததென்றால்—தன்
வளைக்குள் இராத வழக்கம்போலே
உண்டு கொழுத்தமதம்—இருக்க
வொட்டுமோ? என்னிலும் துட்டப்பயல்
- 21 ஆற்றாப் புலியென்பவன்—என்றோ
டாட்டுக் கடாப்பாய்ச்சல் மூட்டவந்தான்
தோற்றால் ஒருவருடம்—சீமை
சுற்றவும் பந்தயம் வைத்துக்கொண்டோம்

16. மணிவண்ணன் ஆழிவண்ணன் என இயைக்க.

19. சோரம் - களவு. நிதரை - உறக்கம்.

21. ஆற்றாப்புலி - சோரசூரனை யெதிர்த்த கள்வன்.

- 22 வைத்துப் பொருகையிலே—நான்
வளர்த்த கடாபோ ரிளைத்திட்டதே
வித்யாசம் வந்ததென்றே—ஊரை
விட்டுடனேபுறப் பட்டுநின்றேன்
- 23 அளவற்ற செல்வமெல்லாம்—விட்
டரைத்துணி யோடே வாத்துணிந்தேன்
களவென்ற கற்பகந்தான்—என்றன்
கைக்குள் இருக்க மயக்கமென்ன?
- 24 மனையாட்டி வைப்பாட்டி—இரு
மங்கைய ருண்டெனக் கங்கவர்மேல்
நினைவான பாசமொன்று—மாத்திரம்
நீங்காமல் நின்றநின் நேங்கியபின்
- 25 வீணாசை யென்னசும்மா—நம்ம
வீட்டி விருக்க வினைவந்ததே
நாணா திருப்போமென்றால்—அவன்
நாப்புவனே நாமோ கேட்போமென்று
- 26 ரோசத்தை யெண்ணிக்கொண்டு—அந்த
நூலிடை யாரிருந் தோலிடவே
தேசத்திலே நடந்தேன்—புண்ணிய
தீர்த்தங்கள் தெய்வங்கள் போற்றவென்றே.
- 27 நடந்தே நொருநினைவாய்—அன்று
ராத்திரி மதுரை சேஷத்திரத்தில்
கிடந்தேன் நடுநிசியில்—அங்கொரு
கெவுளிசொன் னதைக்கேட்டவிடம்விட்டுச்

23. அரைத்துணி - இடையிற்கட்டிய வஸ்திரம்,

24. பாசம்-ஆசை. நீங்காமல் நீங்கிநின் நேங்கியபின் என்பது பிரதி
பேதம்.

25. நாப்புதல் - ஏசுதல்.

26. ஓலமிட என்பது ஓலிட எனக் குறைந்துநின்றது.

27 கெவுளிசொல்லக். பி. - ம்.

- 28 சந்தித் தலைமடத்தில்—வந்து
தங்கினேன் அங்கொரு மங்கைவந்தாள்
எந்தப் புருடனையோ—தேடிக்கொண்
டென்னையவ நென்றவள் சன்னைசெய்தாள்
- 29 அதைநான் விடுவேனோ—விட
ஆண்பிள்ளையோ? இவன் வீண்பயலோ?
இதமாய் இடுந்தெய்வம்—எங்
கிருந்தாலும் இடுமென் நெண்ணியவள்
- 30 சன்னைக்குள் ளேயிணங்கி—வந்த
தைவரப் பற்றிக்கொள் ளாமல்விட்டால்
சின்னத் தனமென்றெண்ணி—மெத்தச்
சீராட்டி னேன்தொழில் பாராட்டினேன்
- 31 அந்தத் தருணத்திலே—அவட்
காசைப் பிசாசமா யாவேசம்வந்து
சிந்தை கலக்கமுற்றாள்—அப்பால்
தேவ பரவச மாகினிட்டாள்
- 32 அவசம் பிறந்ததிலே—அவள்
ஆகத் துடைமையநேகத்தையும்
செவியா பரணத்தையும்—ஓக்கச்
சிக்கிக்கொண்டேன் கக்கப் பொக்கணமாய்ச்
- 33 சென்றேன் விடியமுன்னே—தென்
திருப்பாங் குன்றத்தில் தரித்திருந்து
அன்றேசீ வில்லிபுத்தூர்—வந்
தடுத்தெங்கள் சூழிக் கொடுத்தானையும்

28. சன்னை - குறிப்பு.

30. சின்னத்தனம் - அற்பத்தனம்.

31. பரவசம் - தன்வசமற்றநிலை.

32. அவசம் - தன்வசமற்றநிலை. ஆகத்துடைமை - உடலிலணிந்த அணிகலன்கள். செவியாபரணம் - காதணி. பொக்கணம் - முடிச்சு.

33. சூழிக்கொடுத்தாள்-ஆண்டாள்.

- 34 மன்ஞரை யுந்தொழுதேன்—பின்
வடபத் திரசயனர் அடிபணிந்தேன்
பொன்றா மொன்றளித்தேன்—மற்றப்
பூஷண மெல்லாம்நிறே நாணயமாய்க்
- 35 கடுக முடிந்துகொண்டேன்—அதைக்
கண்டொரு வேசையென் னண்டைவந்தாள்
கெடுதல் வரும்பொழுது—தூம
கேதுமுன் னேவரும் ஏதுவைப்போல்
- 36 வந்தா ளென திடத்தில்—கண்
வலைவீசிப் பாதி முலைகாட்டி
எந்தார் எவடமென்றாள்—உம்மை
எங்கேயோ கண்டதுண் டிங்கேயென்றாள்
- 37 வார்த்தைப் பகட்டினி லும்—முக
மாயத்தி லும்மன நேயத்திலும்
ஊத்தைக் குழிக்குட் சிக்கிக்—கண்ணி
யொட்டுக்கு ளாகப்பட்ட சிட்டுப்போலே
- 38 மோப்பம் பிடித்துநின்றேன்—ஒரு
முன்னேரத் துக்குப்பொன் னென்னவென்றேன்
பேய்ப்பய லென்றெண்ணினாள்—வேசை
பெண்டறி யானிவ னென்றறிந்தாள்
- 39 காசாசை யில்லையென்றாள்—வெகு
காயக்கஞ் செய்தாள்மாய் மாலக்கள்ளி
பாசாங்குக் காரியவள்—எண்ணைப்
பஞ்சரித்துத் தன்னைக் கெஞ்சவைத்தாள்
- 40 வீட்டுக் கழைத்துவந்தாள்—என்னை
மெள்ளவா வென்றுதான் உள்ளேசென்றாள்
ஓட்டத் தினிலோடி—அன்னைக்
கோதினாள் நான்வந்த சேதியெல்லாம்

- 41 நிதிக்கார னென்றுரைத்தாள்—பெட்டி
 ரெம்புமென்றாள் நல்ல கொம்பனென்றாள்
 குதித்தார்கள் தோழியர்கள்—வந்து
 கும்பிட்டார் கூடத்திற் கம்பளத்தில்
- 42 வரலாகுமென்றழைத்தார்—அந்த
 மாடத் தழகையா ரோடுசொல்வேன்
 ஒருகோடி கண்ணில்லையே—எவர்
 உண்டாக்கி னாரோவிம் மண்டலத்தில்
- 43 தானேயுண் டானதுவோ—தெய்வத்
 தச்சன்வந் தேசெய்த கைச்செயலோ
 நானாகம் பூரிக்கவே—அங்கே
 ரத்தினக் கட்டிலின் மெத்தையின்மேல்
- 44 ஒலுகினிற் சாய்ந்திருந்தேன்—அப்போ
 தூழியப் பெண்களுந் தோழிகளும்
 விலையேறு சந்தனமும்—வெள்ளை
 வெற்றிலை பாக்குடன் அத்தர்பன்னீர்
- 45 பழமும் சருக்கரையும்—தேனும்
 பாற்குழம்பும் என்றன் பாற்கொணர்ந்தார்
 அழகான மாப்பிள்ளைக்கு—உங்கள்
 அத்தை கொடுத்தனுப் பித்ததென்றார்
- 46 ஒருத்தி சுருள்மடிக்கப்—பின்
 ஒருத்தி படிக்கம் பிடித்துநிற்க
 ஒருத்தி இசைபடிக்கப்—பின்
 ஒருத்தி விசிறி அசைத்துநிற்க
- 47 அத்தை யருமையினால்—அங்
 கணுப்பினேன் சேலைக்கு முப்பதுபொன்
 வைத்த பணத்தைக் கண்டாள்—அந்தப்
 பப்பரத் தியதை அப்பிக்கொண்டாள்

44. ஒலுகு - திண்டு = சாயும் அணை.

46. சுருள் - வெற்றிலை, படிக்கம் - காளாஞ்சி,

- 48 முடியத் தலைதடவி—மெள்ள
முனையை யுறுஞ்ச வாளைனவே
குடிலக் கிழவிவந்தாள்—வெள்ளைக்
கொக்குப்போ லேகண்கள் பக்குப்போலே
- 49 தலைசா மரைபோட—முலை
தாளோ டிமுக்கவோர் கோலூன்றிக்
கலைசோர்ந்து காவில்விழ—அதைக்
கையாற் பிடிக்கவும் மெய்நடுங்க
- 50 மொழியுந் குரல்நடுங்க—மெத்த
முக்கிக்கொண்டு சற்றே வெட்கிக்கொண்டு
நிழலோ டொதுங்கிநின்று—கையை
நெற்றிக்கு மேலேவைத் துற்றுப்பார்த்து
- 51 வாரும் மருமகனே—என்
வரிசைத் துரையே மருமகனே
சேரும் படிசேர்ந்தீர்—மகள்
சின்னஞ் சிறியாள்முன் பின்னறியாள்
- 52 மனதிற் கவடறியாள்—ஒரு
மாதரைப் போலவே சூதறியாள்
அறுகூல மிக்கவள்காண்—கவி
யாணஞ்செய் தோர்மாதங் காணுமிவள்
- 53 ராசவளர்த்தி கண்டீர்—ஒரு
ராத்திரி வைகுண்ட சாத்திரியார்
பேசி யிருந்ததுண்டு—இந்தப்
பேதையை நீரினி யாதரித்துத்
- 54 தினமும் சுகித்திருப்பீர்—வீட்டுச்
சேதலா பமுமும தாதலினால்
எனக்குப் பொறுப்பில்லையே—என்
றெத்தனை யோமெத்த மெத்தச்சொன்னாள்

48. குடிலம் - வஞ்சகம்.

52. கவடு - கபடம் = வஞ்சகம்.

54. வீட்டுச் சேதலாபம் - வீட்டுச்செலவும் வரவும்.

- 55 மெய்பென்று கேட்டிருந்தேன் — அந்த
வெள்ளாட்டி மாரைவிட்டுள்வீட்டைச்
செய்யுஞ்சிங் காரமென்றாள்—அங்கே
செல்லுமி துமக்கே செல்லுமென்றாள்
- 56 தானுந்தன் வீட்டிற்சென்றாள்—அங்கே
தன்மகட் கேதேதோ மர்மஞ்சொன்னாள்
... ..
... ..
- 57 திலகம் நுதற்கணிந்தாள்—குழல்
சீவினாள் பூவொடென் னாவியையும்
கலந்து சொருகிவிட்டாள்—முலைக்
கச்சிலே நஞ்சையும் வைச்சுக்கொண்டாள்
- 58 மின்போ விடைதுவளப்—பொன்
விலைபெற்ற வெள்ளைச் சலவைகட்டிப்
பொன்பூத்த பூங்கொடிபோல்—அன்னம்
போலே நடந்தென்முன் னாலேவந்தாள்.
தந்தானத்தானதான்.

அரசீர்க்கழிநெடிலடியாசீரியவிருத்தம்.

ச வந்தவள் அழகைக் கண்டு
மயங்கினேன் அந்த வேளை
பைந்தொடி தனம்பான் கொள்ளப்
பாவையென் தனத்தைக் கொள்ளச்
சுந்தையி விரண்டு பேரும்
தீராத மையல் கொண்டோம்
அந்தநாள் சுகித்த தெல்லாம்
அந்தநாள சொல்ல லாமே.

55. வெள்ளாட்டிமார் - பணிப்பெண்கள். உள்வீடு - பள்ளியறை.

56. இதன் இரண்டாமடி வட்டிற் காணப்படவில்லை.

57. 'பூவொடென்னாவியையும் கலந்து சொருகிவிட்டாள்' என்பது "செக்கச் சிவந்த கழநீரும் செகத்தி லினாயார் ஆருயிரும் ஒக்கச் சொருதங் குழன்மடவீர்" என்று கலிங்கத்துப்பராணித்தாழிசையைத் தழுவி யது.

ச. தனம் 1 - முலை, 2 - பொருள். அந்தநாள் - பலநாள். சுகித்தவன்பம். பி-ம்.

தரு.

- 59 கடல்விழி துயில்பெருமாள்—செம்பொற்
கலைப்பெருமாள் தெய்வச் சிலைப்பெருமாள்
அடிகளைப் பணியாமல்—அங்கே
அனத்தமாய்ப் பெண்ணுருவா யெனக்கெதிரே
- 60 வந்தவள் அழகைக்கண்டேன்—கண்டு
மனப்பயித் தியக்கொண்டேன் மயக்கங்கொண்டேன்
சிந்தனை யுளறிவிட்டேன்—அவள்
செண்டு.....கண்டு தெண்டனிட்டேன்
- 61 நாணுனக் கடிமையென்றேன்—நீயென்
னாச்சியென் நேதலை சாய்த் துநின்றேன்
சீனிசர்க் கரையோடி—நீதான்
தேவரம்பை யோரகி தேவியோடி.
- 62 என்னாவி பதறுதடி—என்னை
யிரட்சியடி நீயென் துரைச்சியடி
உன்னாளை பொய்யல்லடி—நீசொன்ன
ஊழியஞ் செய்கிறேன்நான் ஏழையடி.
- 63 கொஞ்சநே ரத்துக்குநீ—இருகனக்
குடக்கையும் என்னிடத்திற் கொடுத்துவைத்தால்
என்சரி ரம்முமுதும்—உனக்
கெழுதித் தருகிறேனிப் பொழுதிலென்றேன்
- 64 பஞ்சடி பெயர்த்தாளே—நடை
பாவாடை விரித்தேனென் மேலாடையை
மஞ்சமீ தினிவிருந்தாள்—நான்
வணங்கிக்கை கட்டிக்கிட்ட இணங்கிதின்றேன்

59. பொற்கலைப்பெருமாள் - பொண்ணுடையணிந்த திருமால்.

60. (6) தியக்கங்கொண்டேன் பி. ம்.

61. நாச்சி - எஜமானி.

65 கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டாள்—மனம்
களித்துக்கொண்டாள் கிட்ட இழுத்துக்கொண்டாள்

... ..

... ..

66 முடித்ததன் குழற்பூவை—எனக்கு
முடித்தென்றன் னுயிரையென் னிடத்திற்றந்தாள்

... ..

... ..

67

... ..

... ..

... ..

68

... ..

... ..

... ..

66. 57-ஆம் கண்ணியில் 'பூவொடென் னுவியையும் கலந்து சொருகி விட்டாள்' என்றவர், இக்கண்ணியில் 'என்றனுயிரை என்னிடத்தில் தந்தாள்' என்கிறார். இக்கண்ணியின் பின்னடி ஏட்டில் இல்லை.

67 முதல் 77 முடியவுள்ள கண்ணிகள் கலவிச்செய்திகளை விரித்தலாற் பதிக்கப்படவில்லை. விரும்புவோர் புள்ளியொற்றிய இடத்தில் எடுபார்த்து எழுதிக்கொள்ளலாம்.

68 முதல் 70 வரையுள்ள கண்ணிகளில் கலவிசெய்வார்செயலும் களவுசெய்வார்செயலுமாகிய இரண்டும் தொனிக்கப் புணர்த்த கலிநயம் உவகைவிளப்பது.

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78 அண்டையை விட்டகலாள்—நமக்
காவியொன் றுடவிரண் டாகுமென்றாள்
மண்டைதொட் டாணையிட்டாள்—இனி
மறுமுகம் பாரேனென் றுறுதிசொன்னாள்

79 கொஞ்சிக்கொஞ்சி யுபசரித்தாள்—அந்தக்
கும்பத்தூரீ ரங்கத்துக்கா மென்றகதைபோல்
கொஞ்சிக்கொஞ்சி நடந்துகொண்டாள்—அந்தக்
கிண்ணிமா ரட்டத்தை யுண்மைகொண்டு

78. அண்டை - பக்கம். ஆவி - உயிர். மண்டை - தலை,

79. கிண்ணிமாராட்டம் - ஏமாற்றலித்தை.

- 80 பலநாளும் இப்படியே—பாலை
பழுக்குமென் மெண்ணிச் செழித்திருந்தேன்
சிலநா ளிருக்கையிலே—வீட்டுச்
செலவுக்கென்றும் பூசங் கலவைக்கென்றும்
- 81 சவ்வாது புணுகுக்கென்றும்—பட்டுச்
சேலைக்கென்றும் தங்க வேலைக்கென்றும்
இவ்வாறு வாங்கிக்கொண்டாள்—அவள்
இருகையும் போராது பொருள்கொள்ளவே
- 82 கொடுக்கக் கொடுக்கச்சம்மா—என்னைக்
கொழுந்துகிள்ளி னுளந்தக் குளிர்ந்துகொல்லி
உடுத்தின துணிமுதலாய்க்—கொடுத்
தோட்டாண்டி யாகினேன் கேட்டார்களோ
- 83 வெறுங்கை முழமிடுமோ—சுவை
மென்றபின் சக்கைதுப்பி விடுவதுபோல்
உறங்குதல் தொழிலானாள்—கிட்ட
ஒண்டவொட்டாள் முகஞ் சுண்டலுற்றாள்
- 84 வெடுவெ டெனத்தொடுத்தாள்—அங்கே
வேறொரு வனைக்கூடிச் சேரலுற்றாள்
புடைநின்ற தாய்க்கிழவி—நோஞ்சற்
பூனைபோ விருந்தவள் புலியானாள்
- 85 வெள்ளாட்டிச் சிறுக்கியரெல்லாம்—சம்மா
வேட்டைநாய் களைப்போலே விழத்தொடுத்தார்
விள்ளாத வார்த்தையுண்டோ—பல
விதமாய் வெளியேதள்ளிக் கதவடைத்தார்

80. பாலை - ஓர் மர விசேடம். கலவை - சந்தனம்.

81. பொருள்பறிக்க பி.-ம்.

82. குளிர்ந்தகள்ளி பி.-ம்.

84. நோஞ்சற்பூனை - மெலிந்தபூனை.

85. விள்ளாத - சொல்லாத.

- 86 மனதங்கே சிக்கிக்கொண்டு—வா
மாட்டாமல் அவளுமோர் தேட்டாளனும்
தினவுகள் தீர்க்கையிலே—அந்தச்
சீமாட்டி யையினைத் தேமாறினன்
- 87 சத்தியம் பலியாதோ—தெய்வம்
சாஷியன்றோவ துபேசைபுண்டோ
நித்திரை வரவில்லையே—ஐயோ
நெஞ்சம் பதறுதினி யென்னசெய்வேன்
- 88 உடைந்தசகம் கூதாதே—இனி
ஒட்டுமோ பச்சைமண்ணும் சுட்டமண்ணும்
அடங்கலும் திருடிக்கொண்—டவட்
கறிவு வரச்செய்தப்பாற் பரிவோமென்றே
- 89 நித்திரை மயக்கத்திலே—மெள்ள
நெம்பினேன் கதவையோர் கம்பிகொண்டு
முத்திரை வைத்தபெட்டி—பதின்
முன்றெடுத்தே னதைக் கீன்றுடைத்தேன்
- 90 தலைமுறை தலைமுறையாய்—அவள்
தனத்தைக் கொடுத்துத்தேடுந் தனத்தைபெல்லாம்
புலனறிந் தெடுத்துக்கொண்டேன்—சண்டை
பொருதின வளைக்கந்தை பொருதவிட்டேன்
- 91 பறிந்தேன் ஒருகடவில்—தென்
பாங்குகள் சிந்துகள் படித்துக்கொண்டே
எறிந்தகல் விழுமுன்னமே—நடந்
கிருகாதம் வந்தேனசிவ கிரிமலையில்

86. அவள் என்றது பரத்தையை. தேட்டாளன்-செல்வன். சீமாட்டி-
இங்கே பரத்தை.

88. அடங்கலும் - முழுதும். பரிவோம் - செல்வோம்.

89. கீன்று - பிளந்து.

90. கந்தை - கிழிந்ததுணி.

91. பறிந்தேன்-விரைந்து சென்றேன். கடவு - இடுக்குவழி.

- 92 மலைவளங் கண்டினே—நானந்த
வஞ்சகியை நினைத்தே நெஞ்சகத்தில்
பலபல யோசனையாய்—நேற்றுப்
பஞ்சணையி லிருந்து கொஞ்சினதும்
- 93 இப்போதிக் கிருப்பதையும்—எண்ணி
ஏக்கமும் நேன்பாவி தாய்க்கிழவி
சற்பனை செய்தாளே—என்னைத்
தனித்துத் துறத்தினாளே சண்டாளி
- 94 எவனுட னிருக்கிறாளோ—அவன்
என்னைப்போ லேரமித் திருப்பானே
அவனைக் கெடுப்பேனென்று—பொன்னை
அங்கனே புதைத்துவைத்திங்கனேவந்தேன்
- 95 தேவடி யாள்வீட்டு—வாசல்
கிண்ணையி லேபடித்துக் கண்ணயர்ந்தேன்
தாய்விடிந் தெழுந்திருந்தாள்—மகள்
தானுமெழுந் தாள் கொள்ளை போனதறிந்தாள்
- 96 கூக்குரல் வைத்தழுதாள்—ஊர்
கூட்டினாள் நானது கேட்டெழுந்தேன்
தாய்க்கிழ வியையழைத்து—உன்றன்
கனமெல்லாங் கொண்டுபோன இனமறிவேன்
- 97 மடக்கொடி யுன்மகட்கு—நேற்று
மாப்பினையாய் வந்தவன் ஆர்ப்பரித்தான்
கடைத்தலையி லேகிடந்தேன்—இந்தக்
காட்சிகண் டேனென்று சாட்சிசொன்னேன்
- 98 தானினி விடுவாளோ—போய்த்
தலைப்பட்டா ளவனிந்த இலச்சைக்கஞ்சிப்
போனவிடம் தெரியாமல்—ஓடிப்
போய்விட்டான் நான்சொந்த மாய்விட்டேன்

- 99 தனித்தவள் எனைமருவிக்—கடித்
தழுவினாள் நானுந்தன் பொருளைத்தந்தால்
எனக்கென்ன தருவாயென்றேன்—அதற்
கென்னுடல் உமதென்றாள் மின்னனையாள்
- 100 கூடவா வென்றழைத்தேன்—வந்தாள்
கூட்டிவந்தேன் அந்தக் காட்டினிலே
மூடிவைத் ததைக்கானேன்—நின்று
மூக்கிலே விரலைவைத் தாக்கிரமித்தேன்
- 101 தோப்பாடிப் பயலெவனே—இந்தத்
துப்புத்தெரிந் தல்லவோ கைப்பற்றினான்
தாய்ப்பாலில் ருசிபார்த்தான்—எங்கே
தப்பினான் ஆகட்டும் எப்படியும்
- 102 காலடி தெரியாதோ—அந்தக்
கள்ளனுக் கினியெங்கே துள்ளாட்டம்
நாலுபங்குகிசுந்தந்து—வந்து
நம்பினே னென்றுவீழ்ந்து சும்பிட்டக்கால்
- 103 விட்டுவிடு வேனவனே—அல்லாமல்
வேரொடும் களையேனோ சோரசூரன்
எட்டுநாள் தவணைவைத்து—அங்கே
என்பிற கேவந்த கொம்பனையை
- 104 ஊரோடும் போடியென்றேன்—அவள்
உனைப்பிரிந் தரைக்கணம் தரியெனென்றாள்
வாராதி ரேனென்னவே—அவள்
வட்டத் தனத்திலாணை யிட்டுக்கொடுத்துத்

100. மூக்கில் விரல்வைத்தல் என்பது புதுமைகண்டவிடத்து நிகழ்வ
தோர் மெய்ப்பாடு. ஆக்கிரமித்தல் - வஞ்சினங்கூறல்.

101. தோப்பாடிப்பயல் - யேடிப்பயல்.

- 105 துணையொடுங் கூட்டிவிட்டேன்—அந்தச்
சுகத்தைப் பரிந்தவர்கள் சுகிப்பார்களோ
துணிவுற்ற கல்நெஞ்சன் நான்—அந்தத்
துட்டப் பயல்தடத்தைத் தொட்டுநடந்தேன்.

கந்தானத்தானை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

- ரு மானனையான் பிரிந்தேக வென்மனமும் கண்ணுமவள்
மருங்கே போக
யானவனைப் பின்தொடர்ந்தேன் என்னைப்போற் கன்னெஞ்சர்
எங்கும் உண்டோ
கானிலொரு காதமொரு பதின் காத வழியாகக்
கடந்து சென்று
மேனியைநா னிங்கிழுக்க மின்னாசை யங்கிழுக்க
மேவி னேனே.

தீரு.

- 106 இந்திரை சேர்பெருமான்—புல்லாணி
எம்பெருமான் சுரர் தம்பெருமான்
சுந்தரத் திருவடியைத்—தேடாமல்
தொடர்ந்தந்தக் கள்ளப்பயல் தடந்தேடித்
- 107 தரையெங்குஞ் சுற்றிச்சுற்றி—நட்டநடுச்
சாலைக்குள் ளே திருநெல் வேலிக்கிப்பால்
வருகையிற் பிடித்துக்கொண்டேன்—அவனென்றன்
மச்சான்மகன் என்னையப் பச்சியென்றான்
- 108 என்கோபம் போய்விட்டது—அவனங்கே
எடுத்த பொருளிற்பாதி கொடுத்தவனை
அங்கேநின் றனுப்பினிட்டேன்—என்னுடைய
ஆசைக்கண் ணுட்டியவ் வேசைக்கிப்பொன்

105. சுகம் - கிளி; என்றது பரத்தையை.

106. இந்திரை-திருமகள். சுரர் - தேவர். தடம் - அடிச்சுவடு.

- 109 இல்லாமல் வரப்போமோ—இக்கேயோர்
 இரவுகண் விழித்தப்பாற் பரிவமென்றே
 நெல்வேலி யூரில்வந்தேன்—வரவுமோர்
 நெறிக்கொண்டென் பாவங்கள் உருக்கொண்டாற்போல்
- 110 தவசிகள் வேடங்கொண்டு—அவ்வூரிற்
 சஞ்சரித் திருக்கிறார் அஞ்சுகள்ளர்
 அவர்களைக் கண்டுடனே—நான்மன
 தடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டேன் கெடுங்காலம்
- 111 அருந்தொழில் படித்ததையும்—என்னுடைய
 ஆண்மையையும் அவர்கட்குக் காண்பிவித்துப்
 பெருங்கள விடநினைந்தேன்—தெய்வமென்
 பிடரியிற் சிரிக்கிற இடரறியேன்
- 112 அஞ்சனங் கையிற்பார்த்தேன்—அவ்வூர்
 ஆற்றுக்குள்ளே மூங்கிற் போத்துக்குள்ளே
 பஞ்சலோ கத்தைவிட்டுப்—படிகட்டிப்
 பிடிபட்ட போக்கொன்று பிடிபட்டது
- 113 கூட்டாளிக் கள்ளருடன்—ஒருமிக்கக்
 கும்பாகப் புறப்பட்டுக் கெம்பாமலே
 தாட்டிக மாய்நடந்து—நட்டநடுச்
 சாமத்தி லேயந்தப் பூமியிற்போய்த்

109. கண்விழித்தல் என்பது திருடல் என்னும் பொருளில் வந்தது. பரிவம் - செல்லுவோம். நெறி - வழி.

110. சஞ்சரித்திருத்தல் - போக்குவரவுசெய்துகொண்டிருத்தல்.

112. அஞ்சனம் - மை. மூங்கில்போத்து - மூங்கிற்றூர். பஞ்சலோகம் - இரும்பு, ஈயம், செம்பு, வெள்ளி, பொன் என்பவை. பிடிபட்ட - அமைக்கப்பட்ட. போக்கு - சுருங்கைவழி. பிடிபட்டது - அகப்பட்டது. துடிபட்டபோக்கு பி.-ம்.

113. கெம்பாமல் - அரவம்செய்யாமல்.

- 114 திசைகட்டிப் பலிகொடுத்து—அதைவெட்டித்
திருத்திய் பொருத்துகல்லைப் பிரித்தெடுத்து
அசுக்கைகள் கள்ளர்களை—நீரிங்கே
ஆட்பார்த் திருமென்றொரு வாய்ப்பேச்சிலே
- 115 போக்கினிற் றுணிந்துசென்றேன்—அங்கொரு
பூதம்வந் தத்தட்டிற்றென் மீதினிலே
வாக்குமந் திரத்தாலே—அதைமெள்ள
மறித்துக்கொண்டேன் அங்கே நிறுத்திக்கொண்டேன்
- 116 பேயைப்பேய் பிடிப்பதுண்டோ—நீ என்னைப்
பிடிக்கவந்தாய் என்ன துடுக்கிதென்று
வாயை மடித்துறுக்கி—நான்நின்ற
வல்லமை கண்டது பல்லுக்கெஞ்சுவே
- 117 இப்புறம் தள்ளினிட்டே—நான்மட்டும்
ஏகமாய்த் துணிந்தப்பால் போகையிலே
கொப்பரை கொப்பரையாய்—ஒருமிக்கக்
கோத்துத்தொங் கினதைக்கண் பார்த்துநின்றேன்
- 118 ஒருடம் பீருடம்பாய்—வேசை
பொண்டொடி தனங்களைக் கண்டதுபோல்
பூரித்துப் புளகித்துப்போய்—அத்தனை
பொருளையும் வலம்வந்து சரணஞ்செய்தேன்
- 119 பேராசைக் களவில்லையே—என்வேசைப்
பெண்ணுக்கு வாய்த்ததென் நெண்ணிக்கொண்டேன்
ஆராமந் புகுந்தள்ளினேன்—நான்விழுந்
தள்ளவும் அவ்வளவும் கொள்ளித்தேளாய்

114. அசுக்கை - அசுசை—பொருமை.

116. துடுக்கு - துட்டத்தனம். உறுக்கி - அதட்டி. பல்லுக்கெஞ்சு -
மோவாய்க்கட்டையைப்பிடித்துக்கெஞ்சு.

117. ஏகமாய் - தனியாய்.

118. பூரித்து - பருத்து. புளகித்து - மயிர்சிவிர்த்து.

119. வேசை - பரத்தை. ஆராமல் - திருத்தியடையாமல்.

- 120 நட்டுவாக் காலியுமாய்—மொய்த்துச்செந்
நாயெனப் பிடிக்கிறறென் காயமெங்கும்
கொட்டினால் விடம்விடுமோ—நான்குதித்த
கூத்தாட்டங் கண்டவர்கள் ஆற்றூர்களே
- 121 பெற்றவர் சகித்தாலும்—என்வேசைப்
பெண்சகிப் பானோவென்று துடிதுடித்தேன்
உற்ற மருந்தில்லையே—ஒன்றுங்கைக்
குதவவில் லையென்ன விதிவசமோ
- 122 திருமங்கை யாழ்வார்போல்—பொருள்கொண்டு
திருப்பணி செய்தாலிக பரத்துக்குண்டே
பரிந்ததை நினையாமல்—வேசைப்பெண்
பாவிபேர் சொன்னதற்குப் பலனிதென்று
- 123 சாவது நிசமாகி—நினைவுகள்
தடுமாறி நானூயிர் விடுகையிலே
தேவடி யானைநொந்தேன்—ஐயோபா
தேசியாய்ப் போனாயே தோசியென்றேன்
- 124 குறைவய தூயெழுதித்—தெய்வமிந்தக்
குறைக்குள்ளே சாகவோ வகுத்ததென்று
பருவதம் போல்விழுந்தேன்—என்னையந்தப்
பாதையி லேமறித்த பூதம்வந்து
- 125 அதட்டினான் இவனென்றே—என்வாய்
அலகு திரும்பவிரண் டறைகொடுத்து
உதைத்தே யிடக்காலால்—வெளியிலே
உந்தக் கரணம்போட்டு வந்துவிழுந்தேன்

120. காயம் - உடல்.

122. இகபரத்துக்கு - இம்மைக்கும் மறுமைக்கும், பரிந்து - விரும்பி.
அதை-திருப்பணிசெய்தலை. வேசைப்பெண்ணாகிய பாலியின்பெயரை என்க.
'பாவிபேர் சொன்னது' என்றது 119-ஆம் கண்ணியில் 'என் வேசைப்
பெண்ணுக்கு வாய்த்தது' என்றதைக் குறித்தது.

123. தோசி - பாவி.

124. வகுத்தது - விதித்தது. பருவதம் - மலை.

125. உந்த - ஏற்ற.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விடுகப்பெறும் புத்தகங்கள்.

I. சங்கப்பிரசாரம்.

			ரூ.	அ.	ப.
1.	ஞானமீர்த மூலமும் உரையும்	1	0 0
2.	சைவமஞ்சரி	1	8 0
4.	வைத்தியசாரசங்கிரகம்	5	0 0
5.	பன்னூற்றிரட்டு	3	0 0
8.	தமிழ்ச்சொல்லகராதி மூன்றும்பாகம்	5	0 0
10.	சொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (ரஃ. உரை)	1	12 0
11.	திருவருணைக்கலம்பகம்	0	6 0
13.	கலைசைச்சிலேடைவெண்பா	0	6 0
15.	திருவாலார் நான்மணிமாலை	0	4 0
16.	பூதிருஷணசரித்திரவிமர்சம்	1	4 0
17.	பன்னூற்றிரட்டு (செல்கவுடன்)	0	4 0

II. சேந்தமிழ்ப்பிரசாரம்.

1.	ஐத்திணையம்பத (உரையுடன்)	0	4 0
2.	சனூதல் (5) இனியதுநாற்பத (உரை)	0	3 0
4.	புவ்வராற்றுப்படை	0	3 0
7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்)	0	6 0
8.	திணைமாலை நூற்றைம்பத (உரையுடன்)	0	8 0
9.	அதுமானவினச்சம்	0	10 0
10.	அட்டாவகயோகக்குறள்	0	2 0
12.	பன்னிருபாட்டியல்	0	12 0
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை)	0	4 0
14.	முத்தொன்னாயிரச்செய்யுட்கள்	0	3 0
16.	திருவாரூருலா	0	8 0
17.	ககசந்தர்சனநீபிகை	0	12 0
18.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்	0	4 0
19.	தேவையுலா	0	3 0
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்)	0	8 0
22.	திருக்கலம்பகமூலமும் உரையும்	1	0 0
23.	விகிரமசோழனுலா	0	8 0
24.	குருமொழிவினாவிடை	0	1 0
25.	சேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமாலை	0	2 0
26.	திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம்	0	1 0
27.	மதுரைத்திருப்பணிமாலை	0	8 0
30.	ஞானமீர்தக்கட்டளை	0	3 0
32.	நெடுவரப்பஞ்சகம்	0	8 0
36.	உவமானசங்கிரகம்	0	1 0
37.	மாறணலங்காரம் மூலமும் உரையும்	4	8 0
38.	திருப்புல்லாணிமாலை	0	2 0

40.	திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர்பிள்ளைத்தமிழ்	...	0	8	0
41.	பொருட்டொகைகண்டு	...	0	6	0
42.	அகராதிநிகண்டு	...	0	12	0
43.	மேகலிதூது	...	0	2	0
44.	திருக்குற்றாலமலை	...	0	2	0
45.	தண்டலையார்சதகம்	...	0	4	0
46.	இராமோத்தந்தம்	...	0	3	0
47.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையுள் (2-வது 100)	...	1	0	0
48.	சேதுநாடும் தமிழும்	...	0	6	0
52.	கூடற்புராணம்	...	0	10	0
53.	திருவள்ளூர் (ஆங்கிலம்)	...	0	6	0
54.	அரும்பொருள் விளக்கநிகண்டு...	...	1	4	0
55.	மாறணகப்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும்	...	0	12	0
56.	பாப்பாவினம்	...	0	10	0
57.	மதுரைமும்மணிக்கோவை	...	0	5	0
58.	பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ்	...	0	3	0
59.	கடம்பர்கோயில் உலா	...	0	6	0
60.	சங்கராநியூர்கோயில் அந்தாதி	...	0	6	0
61.	கலைசைக்கோவை	...	0	12	0
62.	பெருந்தொகை	...	5	0	0
63.	குடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார்தோத்திரப்பாமலை	...	0	5	0
64.	சிராமலைக்கோவை	...	0	12	0
65.	மத்யமலியாயோகம்	...	0	2	0
67.	அமிர்தராஜநி	...	0	2	0
69.	பொன்வண்ணத்தந்தாதி மூலமும் உரையும்	...	0	8	0
70.	திருச்சிறுபுலியூருலா	...	0	12	0
71.	துணைத்தலைவர் நினைவுமலர்	...	0	10	0

குறிப்பு:-1. கைவசம் இல்லாத சங்கப்பிரசாரங்களும் செந்தமிழ்ப்பிரசாரங்களும் இதில் குறிக்கப்படவில்லை. மறுபடி அச்சிட்டு வெளியானதும் இப்பட்டியலில் சேர்க்கப்படும்.

2. சங்கத்தினின்று மாதம் ஒருமுறை அரிய பெரிய விஷயங்களைக் கொண்டு வெளியாகிவரும் இச் "செந்தமிழ்" ப்பத்திரிகைக்கு வருஷச்சந்தா ரூ. 4. தனிப்பிரதியின் கிரயம் அரை 8. வெளிநாடுகளுக்கு வருஷச்சந்தா ரூ. 4-8-0. இதுவரை 46 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசமில்லை. 12 மாதப்பகுதிகள் உள்ள பைண்டு செய்யாத தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4-0-0 வீதம் விற்கப்பெறும். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

3. சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்களை ஒரு ரூபாய்க்கும் அடற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்க்கு ரூபா ஒன்றுக்கு அரையரை வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும். S. சிவஸ்வாமி, மாணேஜர்.